

Červenopečecký

čtvrtletník

1

Vydává Kulturní komise úřadu městyse Červené Pečky

Jaro 2011

Cena 5,- Kč

Slovo starosty:

K rušení autobusových spojů k 1. 2. 2011

Vážení spoluobčané,

zastupitelstvo Středočeského kraje rozhodlo omezit finanční prostředky na zajištění dopravní obslužnosti území Středočeského kraje autobusovou dopravou. Nás postihlo zejména rušení sobotních a nedělních spojů, které byly málo vytížené, a doplatek kraje zde byl rozhodující. Výsledkem je nový jízdní řád pro autobusovou dopravu s platností od 1.2.2011.

Dne 28. 12. 2010 nám zaslal odbor dopravy Krajského úřadu dopis, ve kterém oznámil navrhovaná omezení autobusové dopravy a vyzval nás, abychom své připomínky a vyjádření k tomuto opatření dali do 12. 1. 2011, což byl termín vpravdě šibeniční. Při jednání se zástupcem Okresní autobusové dopravy Kolín nám bylo navrženo převzít platby Středočeského kraje a umožnit tak zachování autobusové dopravy v dosavadním rozsahu. To by znamenalo pro rozpočet městyse každoročně výdaj 711 000 Kč navíc. V současné době platíme na zajištění dopravní obslužnosti příspěvek 280 000 Kč a takto by naše spoluúčast vzrostla na téměř 1 mil. Kč. Přebírat tímto způsobem povinnosti Středočeského kraje je pro nás finančně neúnosné a nepřijatelné. Abychom alespoň částečně udrželi víkendové spoje, dohodli jsme se s Okresní autobusovou dopravou Kolín na zvýšení příspěvku městyse z 280 000 na 315 000 Kč. I tak představuje rušení řady spojů pro naše občany problém, se kterým se mnozí budou jen těžce vyrovnávat.

Osobně jsem přesvědčen, že by od Středočeského kraje bylo zodpovědnější zajišťovat lépe dopravní obslužnost a opravovat silnice, než hradit poplatky u lékaře nebo žákovské jízdné a tím si kupovat hlasy voličů.

Jan Dvořák, starosta

V sobotu 16. 4. 2011 proběhne v sokolovně v Červených Pečkách **1. ples městyse Červené Pečky**. Ples bude zahájen ve 20:00 hod. Těšit se můžete na taneční orchestr Peklo, který je zárukou nejen kvalitní produkce, ale i "lákadlem" pro všechny věkové generace. V průběhu večera uvidíte předtančení s ukázkou standardních i latinsko-amerických tanců. Cena vstupenky s místenkou je 120 Kč. Ples je chystán jako nekuřácký ve všech prostorách a pevně doufáme, že převáží pozitivní hodnocení této skutečnosti. Vstup do sálu bude možný pouze ve společenském oblečení. **Vstupenky na tuto akci budou v prodeji od pondělí 21. 3.** a o místech předprodeje budete informováni prostřednictvím webových stránek městyse (kulturní komise), prostřednictvím plakátů a pozvánek na tuto akci. O případné další informace můžete psát také na e-mail: istencin@post.cz (Lukáš Istenčin).

Ze zasedání zastupitelstva městyse Červené Pečky dne 16.12.2010

Přítomni: Mgr. Dvořák, Ing. Kubín, p. Lang, p. Jirků, p. Tomáš Dvořák, Mgr. Bartůněk, Mgr. Hanzlová, Mgr. Istenčin, p. Procházková, p. Slanařová, Ing. Šanc

Omluveni: p. Kulháněk, Ing. Pospíšil

Hosté: p. Kopecký, p. Beránek

1. Projednání rozpočtu městyse na rok 2011

Pan Kopecký informoval zastupitele o jednotlivých příjmových a výdajových položkách. ZM schvaluje rozpočet městyse na rok 2011 jako schodkový. Schodek rozpočtu ve výši 472.689,-Kč bude kryt přebytky z minulých let.

2. Ustanovení inventarizační komise majetku městyse za rok 2010

ZM schvaluje inventarizační komisi k provedení inventury majetku městyse za rok 2010 ve složení Ing. Pospíšil, Ing. Šanc, p. Smrček, p. Šeborová, p. Šimková.

3. Projednání návrhu dodatku č.1/2011 ke smlouvě o likvidaci odpadu s firmou NYKOS a.s. Žďánice

Pan Kopecký seznámil zastupitele s návrhem dodatku č. 1 ke smlouvě o likvidaci domovního odpadu s firmou NYKOS. Po objasnění několika důvodů vedoucích ke zdražení služeb navrhl dodatek s firmou NYKOS podepsat a v průběhu roku 2011 získat ceny srovnatelných služeb od dalších firem. ZM schvaluje Dodatek č. 1/2011 ke smlouvě na zabezpečení odpadového hospodářství s firmou NYKOS a.s.

4. Projednání návrhu obecně závazné vyhlášky č. 1/2010 o místních poplatcích a přílohy o rozúčtování nákladů za rok 2010 a stanovení výše poplatků na rok 2011

KOMISE ŠKOLSKÁ, KULTURNÍ A SOCIÁLNÍ VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

1. ples Městyse Červené Pečky

V SOBOTU 16. DUBNA OD 20 HODIN

V ČERVENOPEČECKÉ SOKOLOVNĚ

K Tanci a poslechu hraje

PEKLO

VSTUPNÉ 120,- Kč s MÍSTENKOU

Z důvodu změny daňových zákonů je nutné přijmout novou obecně závaznou vyhlášku o poplatcích. Návrh vyhlášky byl před jejím projednáním po dobu 15 dnů zveřejněn na úřední desce. ZM schvaluje obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010 o místních poplatcích. Dále schvaluje přílohu č. 11/2010 této vyhlášky. Rozúčtování nákladů na sběr a svoz netříděného komunálního odpadu na osobu na rok 2011.

5. Seznámení se zápisem z dílčího přezkoumání hospodaření městyse za rok 2010

Pan starosta seznámil zastupitele s výsledkem kontroly hospodaření za rok 2010, která proběhla dne 11. 11. 2010. Žádné podstatné závady nebyly zjištěny. ZM bere na vědomí Zápis z dílčího přezkoumání hospodaření městyse za rok 2010.

6. Seznámení s rozpočtem na rok 2011 a rozpočtovým výhledem Vodohospodářského sdružení Kolín na rok 2012 až 2013

Pan starosta seznámil zastupitele s vyrovnaným rozpočtem VHS Kolín, který byl řádně vyvěšen na úřední desce. Dále seznámil poslance s plánem rekonstrukcí, modernizací a rozšířením majetku VHS Kolín na rok 2011 a další roky, který byl také vyvěšen na úřední desce. ZM bere na vědomí návrh rozpočtu Vodohospodářského sdružení Kolín na rok 2011 a dále bere na vědomí Rozpočtový výhled VHS na rok 2012 a 2013.

7. Projednání žádosti o dotaci z programu FROM Středočeského kraje na stavbu veřejného osvětlení v částech městyse Malá Vysoká, Dolany a Čertovka

Pan starosta představil program FROM Středočeského kraje, který umožňuje podávat žádosti o dotace do částky 10 mil. Kč. ZM schvaluje podání žádosti o dotaci z programu FROM Středočeského kraje na stavbu Veřejného osvětlení v částech městyse Dolany, Malá Vysoká a Čertovka a zavazuje se ke spolufinancování této akce z rozpočtu městyse na rok 2011 v minimální výši 120.000,- Kč.

8. Zpráva předsedů komisí a výborů o složení a plánu práce těchto orgánů

Ing. Pospíšil předloží složení finančního výboru na příštím zasedání.

Pí. Slanařová – složení kontrolního výboru – p. Eva Procházková, p. Lang

P. Beránek – složení technické komise: p. Lang, p. Barták, ing. Kubín, p. Hanzl, p. Dvořák

P. Kopecký – složení komise ekologie a veřejného pořádku: p. Petránek, Mgr. Bartůněk, p. Lupták, p. Habich

Mgr. Istenčin – složení komise školské, kulturní a sociální: p. Sadilová, p. Petrusová, p. Hurtová, p. Jirků

P. Jirků – složení redakční rady čtvrtletníku: p. Miškovská, Mgr. Dvořáková

ZM bere na vědomí zprávy předsedů výborů a komisí a schvaluje jejich personální složení dle předložených návrhů.

9. Seznámení s žádostí o odkoupení části pozemku p.č. 773/12 k.ú. Červené Pečky manželů Hurtových

Ing. Kubín: žadatelé prováděli úpravu zatrubnění svodnice Amálka na základě schválené projektové dokumentace a platného vodoprávního rozhodnutí. Nyní žádají o odkoupení této plochy od městyse. Městys vyřešil obdobné žádosti v tomto území zamítnutím prodeje, nedoporučil prodej ani této části a navrhl dlouhodobý pronájem za příznivých podmínek. ZM nesouhlasí se záměrem manželů Hurtových o odkoupení části pozemku městyse p.č. 773/12 k.ú. Červené Pečky a navrhuje dlouhodobý pronájem tohoto pozemku.

10. Projednání kupní smlouvy na pozemky p.č. 476/6 k.ú. Opatovice od manželů Svobodových

Ing. Kubín o této věci podával podrobnou informaci na minulém zasedání. Jedná se o část pozemku pod silnicí mezi Opatovicemi a Bohouňovicemi, kterou by měl městys odkoupit od manželů Svobodových za 70,-Kč za 1m². ZM schvaluje předloženou kupní smlouvu na odkup pozemku manželů Svobodových p.č. 476/6 k.ú. Opatovice o výměře 325 m² za cenu 70,-Kč/m². Náklady spojené s oddělením pozemku cesty budou uhrazeny oběma účastníky smlouvy rovným dílem.

Návrh na vklad uhradí kupující. Daň z pozemku bude uhrazena dle platných předpisů.

11. Projednání smlouvy o zřízení věcného břemene na uložení kabelového vedení do pozemků městyse p.č. 139/33 a 58, 148/3 a 4, 159/7, 10 a 26 v k.ú. Červené Pečky

Ing. Kubín seznámil poslance se smlouvou o zřízení věcného břemene na uložení kabelového vedení nízkého napětí do pozemků městyse pro 3 nové rodinné domy Na Pazderně. ZM schvaluje smlouvu o zřízení věcného břemene na uložení kabelového vedení nízkého napětí do pozemků městyse p.č. 139/33 a 58, 148/3 a 4, 159/7, 10 a 26 vše v k.ú. Červené Pečky za jednorázovou finanční náhradu 500,- Kč.

12. Projednání smlouvy o smlouvě budoucí na zřízení věcného břemene za účelem uložení kabelů nízkého napětí na pozemcích p.č. 7/8 a 244/6 k.ú. Bořetice.

Ing. Kubín seznámil poslance se smlouvou o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene na uložení kabelového vedení nízkého napětí do pozemků městyse pro nový rodinný dům v Bořeticích. ZM schvaluje smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene na uložení kabelového vedení nízkého napětí do pozemků městyse p.č. 7/8 a 244/6 k.ú. Bořetice za jednorázovou finanční náhradu 1.000,- Kč.

13. Projednání smlouvy o smlouvě budoucí na zřízení věcného břemene za účelem uložení plynárenského zařízení na pozemku 1081/2 k.ú. Červené Pečky

Ing. Kubín seznámil poslance se smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a souhlasu se zřízením stavby na uložení plynovodního zařízení do pozemku městyse pro budovu na Parkáně č.p. 65. ZM schvaluje smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene na uložení plynovodního zařízení do pozemku městyse 1081/2 k.ú. Červené Pečky za jednorázovou finanční náhradu ve výši 1.000,- Kč.

14. Projednání žádosti Mateřského centra ČPečky o finanční příspěvek na činnost

Pan starosta seznámil poslance se žádostí o finanční příspěvek nově vzniklého Mateřského centra ČPečky. V budově mateřské školy se schází asi 30 maminek. ZM schvaluje příspěvek na rok 2011 ve výši 10.000,- Kč na činnost Občanského sdružení Mateřského centra ČPečky.

15. Projednání rozpočtového opatření č. 7/2010 a pověření starosty k provedení potřebných rozpočtových opatření v období od 16. do 31. 12. 2010

Pan Kopecký seznámil zastupitele s jednotlivými položkami, u kterých dochází ke změně. ZM schvaluje rozpočtové opatření č. 7/2010 a pověřuje starostu k provedení potřebných rozpočtových opatření v období od 16. do 31. 12. 2010.

16. Ukončení činnosti Svazku obcí Pod Vysokou

Vstupem obcí do MAS Podlipansko ztratil Svazek obcí pod Vysokou svůj význam, neboť obce v profesionálním aparátu MAS získaly kvalitního partnera při podávání různých žádostí o dotace a řešení svých problémů. Sněm starostů dne 6. 12. 2010 schválil ukončení činnosti svazku k 31. 12. 2010 s likvidací. ZM bere na vědomí usnesení sněmu starostů Svazku obcí Pod Vysokou o zrušení této organizace k 31. 12. 2010.

17. Projednání zakoupení pozemku p.č.st. 75 o výměře 811 m² na náměstí 1. máje

Jedná se o proluku na náměstí, kterou se nedaří již delší dobu zastavět. Naposledy byl tento záměr uplatňován prostřednictvím firmy Flipperstav, se kterou obec uzavřela smlouvu o prodeji pozemku se závazkem výstavby bytového domu. První část smlouvy prodeje pozemku se uskutečnila. Prodal se za 486 tisíc Kč. Druhá část smlouvy byla dotažena do stádia stavebního povolení na stavbu domu a v této fázi firma zanikla. Pozemek byl v dalším období převáděn zřejmě jako pohledávka na další firmy a organizace. V současné době je vlastník firma Rubilis Plzeň. ZM schvaluje záměr odkoupení pozemku p.č. st. 75 v k.ú. Červené Pečky a pověřuje starostu jednáním v této záležitosti.

Ze zasedání zastupitelstva městyse Červené Pečky dne 3.2.2011

Přítomni: Mgr. Dvořák, Ing. Kubín, p. Kulháněk, p. Lang, p. Jirků, Mgr. Bartůněk, Mgr. Hanzlová, Mgr. Istenčín, p. Procházková, p. Slanařová, Ing. Šanc, Ing. Pospíšil

Omluveni: p. Tomáš Dvořák

Hosté: p. Kopecký

1. Projednání ceny vodného na rok 2011

Pan Kulháněk seznámil zastupitele s předpokládaným nárůstem ceny o 3,8%, což zatíží každého odběratele s průměrnou spotřebou vody o 4,8 Kč za jeden měsíc. ZM schvaluje kalkulaci vodného na rok 2011 předloženou firmou Vodos Kolín.

2. Projednání smlouvy o smlouvě budoucí s firmou RUBILIS s.r.o. a městysem ohledně koupě pozemku p.č. st. 75 k.ú. Červené Pečky

Pan starosta seznámil zastupitele s předloženým návrhem smlouvy firmy Rubilis s.r.o. na pozemek p.č. st. 75 o výměře 818 m² v proluce na náměstí v Červených Pečkách za cenu 1.063.400,- Kč. ZM schvaluje smlouvu o smlouvě budoucí mezi f. Rubilis s.r.o. Martinice a Městysem Červené Pečky ohledně koupě pozemku p.č. st. 75 k.ú. Červené Pečky a pověřuje starostu jejím podpisem.

3. Projednání NV č. 37/2003 Sb., ohledně snížení odměn zastupitelů o 5% s účinností od 1. 1. 2011

Pan starosta seznámil zastupitele s novelou NV č. 37/2003, která stanovuje snížení odměn všem neuvolněným funkcionářům a zastupitelům. ZM na základě NV č. 37/2003 Sb. v platném znění snižuje s platností od 1. 1. 2011 odměnu starostovi a zastupitelům městyse o 5%.

4. Projednání redukce jízdního řádu autobusů na základě Rozhodnutí zastupitelstva Středočeského kraje o snížení finančních prostředků na zajištění základní dopravní obslužnosti

Středočeský kraj schválil zrušení některých spojů. Jedná se celkem o 17 linek (především sobotní a nedělní spoje), které kraj přestal financovat, protože jsou neekonomické. Na jednání s místostarosty bylo navrženo financování sobotního spoje z Opatovic do Kolína a zpět. Částka vynaložená městysem na dopravní obslužnost tím stoupne na 315 tis. Kč. ZM schvaluje z důvodu udržení základní dopravní obslužnosti při změně jízdního řádu autobusů od 1. 2. 2011 zvýšení částky za tuto službu z 280 tis Kč na 315.476,- Kč.

5. Projednání prodeje části pozemku městyse p.č. 628 (dříve 193/7) k.ú. Dolany o výměře cca 56m² panu Václavu Ryšáňkovi Malá Vysoká

Záměr prodeje pozemku byl schválen v minulém roce, ale z důvodu probíhající komplexní pozemkové úpravy a následně změně operátu byl jeho prodej odsunut. ZM schvaluje prodej části pozemku městyse p.č. 628 (dříve 193/7) k.ú. Dolany panu Václavu Ryšáňkovi, Malá Vysoká 28, za cenu 30,- Kč/m². Náklady spojené s oddělením pozemku a vkladem do KN hradí kupující.

6. Projednání dlouhodobého pronájmu části pozemku městyse p.č. 773/12 o výměře cca 140 m² v k.ú. Červené Pečky manželům Hurtovým z Bojiště

Záměr pronájmu byl řádně zveřejněn, pozemek si původně chtěli manželé Hurtovi koupit, ale podobné žádosti u pozemku s potokem byly v minulosti zamítnuty, proto jim byl nabídnut dlouhodobý pronájem. ZM schvaluje dlouhodobý pronájem části pozemku městyse p.č. 773/12 k.ú. Červené Pečky o výměře cca 140 m² manželům Hurtovým, Bojiště č.p. 9, za cenu 10,- Kč/rok.

7. Projednání dlouhodobého pronájmu pozemků p.č. 773/13 k.ú. Červené Pečky o výměře 399 m² paní Marcela a Stanislavu Zápotockým, Bojiště 15

Jedná se o pozemek sousedící s pozemkem 773/12, tedy obdobný případ jako v bodě předchozím. Zápotockovi již o

prodej tohoto pozemku žádali, ale OZ s prodejem nesouhlasilo. ZM schvaluje dlouhodobý pronájem pozemku městyse 773/13 k.ú. Červené Pečky o výměře 399 m² za cenu 25,- Kč/rok Marcela a Stanislavu Zápotockým, Bojiště 8.

8. Projednání prodeje pozemku pod budovou č.p. 6, st. 66 k.ú. Opatovice o výměře 438 m² paní Mgr. Ivetě Charvátové z Kolína

Zájem o prodej pozemku projevil p. Charvátová, jako dražitelka budovy (bývalá prodejna) stojící na tomto pozemku. Protože budova bude dražena, doporučuje se přijmout usnesení, ze kterého vyplývá, že ZM souhlasí s prodejem pozemku budoucímu vydražiteli. ZM schvaluje prodej pozemku p.č. st. 66 pod budovou č.p. 6, k.ú. Opatovice, o výměře 438 m² budoucímu vydražiteli této nemovitosti za cenu 200,- Kč/m². Náklady spojené se vkladem nemovitosti do KN hradí kupující.

9. Projednání pronájmu nebytového prostoru v domě městyse č.p. 9 Červené Pečky o výměře cca 20m²

Zájem původně projevil p. Holeček z Opatovic se záměrem zřídit obchod s květinami. Od svého záměru v letošním roce odstoupil, proto byl prostor znovu nabídnut k pronájmu. Přihlásil se p. Bříza, nynější nájemce přilehlého prostoru - cukrárny s tím, že by zde zřídil výrobu cukrářských výrobků a p. Vnuková, která by zde chtěla provozovat pedikúru, manikúru a nehtovou modeláž. Oba zájemci jsou ochotni provést rekonstrukci prostor na vlastní náklady. ZM schvaluje pronájem nebytového prostoru v domě č.p. 9, náměstí Červené Pečky, žadateli p. Břízovi. Vzniklé náklady nájemce vložené do úpravy prostor budou umořovány v nájmu ve výši 250,- Kč/m²/rok.

10. Projednání SOD na vypracování PD přestavby úřadu městyse

Byly osloveny 2 firmy – ing. Outlý a ing. Kadlečková. O výběru rozhodovala cena. Ing. Outlý zpracoval nabídku s cenou 78 tis. Kč a ing. Kadlečková 107 tis. Kč. ZM schvaluje SOD č. N217-2011 s firmou ing. Outlý O-pro Servis Kolín na zpracování PD pro přestavbu vnitřních prostor úřadu městyse.

11. Projednání smlouvy o financování stavby Výměna oken a oprava dveří Sokolovny v Červených Pečkách mezi TJ Sokol a městysem

Ve smlouvě je určena spoluúčast TJ Sokol ve výši 72.000,- Kč, dotace je přiznána ve výši 704.357,- Kč. Zbývající částka ve výši 323.643,- Kč bude poskytnuta TJ Sokol jako příspěvek na údržbu budovy. ZM schvaluje dohodu o finančním partnerství mezi městysem Červené Pečky a TJ Sokol Červené Pečky, která upřesňuje financování stavby Výměna oken a oprava vstupních dveří Sokolovny v Červených Pečkách.

12. Projednání priorit Žádostí o dotace z programu Leader+ na rok 2012

Je třeba rozhodnout, zda podat do 25. 4. žádost o dotaci na rekonstrukci úřadu, nebo žádost na vybudování dětského hřiště. ZM souhlasí s podáním žádosti o dotaci na rok 2012 z programu obnovy venkova Leader+ na zajištění financování úpravy vnitřních prostor úřadu městyse.

13. Projednání žádosti o dotaci z programu MMRČR-Podpora rozvoje a obnovy venkova

Do 21. 2. 2011 je nutné podat žádost o dotaci na MMR – podpora obnovy a rozvoje venkova na vybudování dětského hřiště ve sportovním areálu se spoluúčastí obce 30%. ZM souhlasí s vybudováním stavby dětského hřiště na pozemku p.č. 180/1 k.ú. Červené Pečky a podáním žádosti o dotaci na zajištění financování této stavby z programu MMR ČR Podpora obnovy a rozvoje venkova (dot. titul č. 2). Souhlasí se spolufinancováním městyse ve výši minimálně 30% uznatelných nákladů.

14. Projednání rozpočtového opatření č. 1/2011

Změny nastaly v příjmech v převodu zůstatku z minulého roku, zvýšení dotace na školu a správu, ve výdajích zvýšení nákladů na dopravní obslužnost, částečné pokrácení dotace z MZe na ČOV a navýšení výdajů v kapitole veřejná zeleň. Rezerva činí 1.653.109,- Kč. ZM schvaluje rozpočtové opatření č. 1/2011.

Jaké stavební akce připravujeme pro rok 2011

Městys Červené Pečky vstoupil do roku 2011 s výrazně obměněným zastupitelstvem a množstvím nových záměrů a předsevzetí. Jak jsem již napsal v minulém roce, v zásadě skončily velké stavební akce, znepříjemňující život občanů a komplikující dopravu. Centrum městyse je zrekonstruováno a pro budoucí roky zbývá pouze získat zpět a smysluplně využít proluku na náměstí, která svým hrazením hyzdí vzhled jinak pěkně upraveného centra obce.

Hlavní stavební ruch bude letos probíhat na **čistírně odpadních vod**. Zde se buduje prakticky nová čistička, podstatně modernější a výkonnější, s kapacitou 1500 připojených obyvatel, která bude vybavena v současnosti nejmodernějším systémem čištění. Výhodou bude i to, že čistička bude vybavena nádrží pro vypouštění kalů z fekálních vozů, což dosavadní čistička neumožňovala. Celá stavba má být dokončena do října 2011, dodavatelem je firma Prostav a z nákladů ve výši 18 mil. Kč je 65% hrazeno z dotace Ministerstva zemědělství ČR.

Poklid našeho náměstí letos naruší pouze **obnova fasády domu č.p. 6** (bývalá Kampelička), kde jsou již vyměněna okna, opraveny dveře a výloha drogerie. Letos bude celá akce završena obnovou fasády. Jedná se o poměrně složitou záležitost, neboť budova se nachází v památkově chráněném pásmu. Plášť budovy musí být obnoven v původním stylu se všemi původními štukatérskými prvky.

Naše **zdravotní středisko** se konečně dočká změny topného systému. V letních měsících bude přebudováno na vytápění plynem, které je projektováno tak, aby každá ordinace, kanceláře, byt i knihovna měly samostatné a nezávislé vytápění. Současně se uvolní celý suterén budovy, který bude komerčně využit. Výsledkem bude úspora na vytápění budovy, větší tepelná pohoda a získání nových využitelných nebytových prostor.

Během letních měsíců se rovněž uskuteční **rekonstrukce severní strany fasády ZŠ** včetně výměny oken. Tato dlouho odkládaná akce završí postupnou rekonstrukci budovy ZŠ, probíhající po etapách od počátku devadesátých let.

Nezapomínáme ani na ostatní části městyse. **Na Malé Vysoké, v Dolanech a Čertovce** bude nákladem cca 1,4 mil. Kč vybudováno **nové veřejné osvětlení**.

V Bořeticích bude s půlročním zpožděním dokončena demolice **bývalého Vikova statku** a upravena prostora takto vytvářená.

V Opatovicích budou (po vybudování vodovodních přípojek) dokončeny opravy místních komunikací včetně chodníku.

Pro Bohouňovice je zpracováván projekt výstavby vodovodu. Realizace stavby je plánována na rok 2012, investorem bude stejně jako v Opatovicích VHS Kolín.

A konečně, na Ministerstvu místního rozvoje je podána žádost o dotaci na **zřízení dětského hřiště**, které by mělo být vybudováno v červenopečeckém sportovním areálu. Na přípravě tohoto projektu jsme spolupracovali s FK Červené Pečky a občanským sdružením Mateřské centrum Čepečky. Pokud bude naše žádost úspěšná, stavba proběhne v letních a podzimních měsících a finanční náklad přesáhne 700 000 Kč.

O údržbě a další výsadbě zeleně, údržbě a opravách místních komunikací a dalších drobných akcích se nebudu rozepisovat. Představují každodenní běžnou práci, na kterou jsou v rozpočtu městyse vyčleněny potřebné finanční prostředky.

Jan Dvořák, starosta

Tříkrálový pochod

Tříkrálový pochod se stal již tradicí, na kterou jsme navázali v sobotu 8. 1. výšlapem z Červených Peček do Kutné Hory. V 9:00 hodin se u zdravotního střediska sešlo 23 příznivců pěší turistiky. U rybníčku Na Obci nás v cestě pokračovalo 25, ale dále už počet účastníků pouze klesal. Příčinou byla změna počasí, která se podepsala na naplánované trase.

"Cvičná procházka", která proběhla v týdenním předstihu, slibovala pohodovou procházku prošlapanou a umrzlou cestou a zasněženou

krajinou. Dvoudenní obleva, která pochodu předcházela, však vykonala své a místo nenáročného procházky přichystala pravý turistický výšlap. Led a bláto naší skupinu ztenčily tak, že z odbočky na Přitoky nás dále pokračovalo 19.

Cesta do Bylan a následně kolem kostela sv. Trojice do Kutné Hory představovala příjemnější část trasy. Zpestřením byla nejen prohlídka kostela, ale i samotní Kašpar, Melichar a Baltazar v dětském podání, s kterými jsme se cestou potkali hned několikrát. Procházka podél Vrchlice bývá v letních měsících pohodovou záležitostí, tentokrát však představovala spíše kluziště. 3 z nás dali přednost zpevněnému terénu a zamířili do nejbližší restaurace. Ostatní pokračovali dále a po 10,5 km "dobruslili" do plánovaného cíle, kterým byla restaurace U Kata. Katův šleh se ukázal být vydatným zdrojem energie a u mnohých z nás byl příčinou změny zpáteční cesty. Plánovaný návrat autobusem nakonec využili jen někteří. Ostatní se po obnově energetických zásob v těle rozhodli k návratu "po svých". "Cestou necestou, polem nepolem" - pro cestu zpět byl zvolen přímý směr. Po 16,5 km doputovalo zpět do Červených Peček 12 nevytrvalejších.

Velký dík však patří všem, kteří se ráno postavili na pomyslný "start". Cíl pro příští akci je už v tuto chvíli jasný - dále zvyšovat počet účastníků. Pomoci by tomu měl i přesnější popis terénu a charakteru cesty, který by dal jasnou informaci těm, kteří čekají turistický výšlap a stejně tak i těm, kteří preferují pohodovou procházku.

Za komisi kulturní, školskou a sociální

Lukáš Istenčín

Rekonstruované náměstí přináší i problémy

Obnovu náměstí v Červených Pečkách považuji za velký úspěch minulého volebního období a výrazný vklad do budoucnosti našeho městyse. Pozitivní dojem z celého řešení ploch náměstí však narušuje několik drobností, podle mého názoru zbytečných. Jedná se pouze o větší vzájemnou ohleduplnost a respektování platného právního řádu. Ale nyní konkrétně:

Nejsem určitě sám, koho zlobí suverénní bezohlednost některých našich spoluobčanů, kteří odstavují svá vozidla v zálevech, určených jako autobusové zastávky. Toto porušování dopravních předpisů by se dalo tolerovat výjimečně u lidí se sníženou pohyblivostí. Je však zarážející, že většina z těchto suverénů jsou lidé mladí a pohybliví. Přesto je pro ně obtížné zajet na parkoviště a ujet 20 až 30 kroků navíc. Pak se stane i to, že autobus nezajede k zastávce, ale zůstane stát v jízdní dráze se všemi riziky, které to pro cestující přináší.

Dalším problémem začíná být počet parkovacích míst na náměstí. Jsem přesvědčen, že jich je dostatek, pouze zde trvale stojí vozy, které by zde stát neměly. Někteří naši občané, bydlící na náměstí, zde parkují trvale i tři vozidla. Asi jim činí obtíž otevřít vrata a zaparkovat si na svém dvorku nebo ve své garáži. Úřad městyse bude muset tento problém brzy řešit a hledat taková opatření, která by zajistila parkovací místa pro občany, příjezdějíci za nákupem, k lékaři a podobně. Trvalé obsazování míst na těchto parkovištích je pro nás nepřijatelné.

A konečně ještě jeden problém, který trápi část občanů, bydlících právě na jižní straně náměstí. Nechápu dosti dobře (a já také ne), proč mnozí projíždějí z jednoho parkoviště na druhé místní komunikací, určenou pro dopravní obsluhu zde bydlících občanů. K průjezdu náměstím má sloužit silnice 3. třídy, která má pro tuto funkci veškeré parametry.

Možná je problémů ještě více, ale nastínil jsem jen ty, které vidím jako nejpalčivější. Pokud nepomůže domluva, musí nastoupit represe. Jelikož městys nemá místní policii a její zřízení je nesmírně drahé, začal jsem jednat se starostou Kolína p. Vítem Rakušanem o možnosti uzavřít smlouvu využívání služeb kolínské městské policie při umravňování neukázněných řidičů a dalších pachatelů přestupků. Pokud bude toto jednání úspěšné, přinese nám možnost i k měření rychlosti v obci, po které řada našich spoluobčanů v Pečkách a na Malé Vysoké již dlouho volá.

Jan Dvořák, starosta

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Blahopřání jubilantům

Blahopřejeme všem našim spoluobčanům, kteří se v jarních měsících, tedy v březnu, dubnu a květnu, dožívají významného životního jubilea. Do dalších let jim přejeme pevné zdraví, životní optimismus a pohodu.

75 let

Paní Květoslava Kroupová

80 let

Paní Božena Linhartová

85 let

Pan Vlastislav Procházka

Zveme vás...

Červinkovský dům (muzeum, Brandlova 27)

Otakar Štorch Marien - Tvůrčí duch a jeho město Kolín
od 12. prosince - 20. března

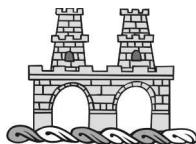
Kolín ve výtvarném umění od 31. března - 19. června 2011

Skanzen Kouřim

Velikonoce ve skanzenu v Kouřimi od 10. dubna 2011

POZVÁNKY KULTURNÍ KOMISE

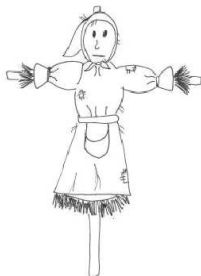
Pozvánka na procházku historií

V sobotu 19. 3. 2011 proběhne první z tematických vycházek po Červených Pečkách, jejichž cílem je přiblížit některé **momenty z historie našeho městyse** spojené s konkrétními místy, budovami, stavbami, osobami atd. Tato vycházka je zároveň prvním testem zájmu o takovouto tematická setkání, na který mohou navázat další vycházky či výlety do blízkého okolí. **Sraz všech zájemců je ve 14:00 hod na místní vlakové zastávce.** Přibližně dvouhodinová procházka spojená s výkladem povede směrem do Červených Peček.

Předmětem našeho povídání bude jistě areál bývalé cihelny a okolních prostor; odnesete si podrobnější informace o místním nádraží; málo kdo ví, že v blízkosti městyse bývalo letiště atd. Těšit se můžete nejen na tyto informace, ale i na další zajímavosti. Průvodcem nám bude p. Kraml. Vliv na průběh akce může mít jistě počasí či jiné nečekané události a proto sledujte aktuální informace na webu městyse <http://www.cervenepecky.cz>

Překážkou by mohla být také příliš velká skupina účastníků. **Svůj zájem proto prosíme, oznamte předem** e-mailem na adresu lubomir.jirku@gmail.com; nebo zasláním sms na telefon 724 055 419 (Lubomír Jirků) nebo vhozením vzkazu do schránky městyse, která je umístěna na zdravotním středisku v Červených Pečkách. Vždy uveďte své jméno, počet osob, který se hodlá akce účastnit a váš kontaktní e-mail, případně telefon. V případě většího počtu zájemců bude vycházka zopakována v dalším dohodnutém termínu.

Vynášení Moreny

Komise školská, kulturní, sociální a dětský klub Pecka Vás zve 10. dubna 2011 na **vynášení Moreny a loučení se zimou**. Sraz je v 15 hodin u Úřadu městyse v Červených Pečkách. Přineste si barevnou tužku, řehačku, vuřty na opékání. Těšíme se.

Prohlídka pivovaru Nymburk

Komise školská, kulturní a sociální si Vás dovoluje pozvat na výlet spojený s **prohlídkou pivovaru Nymburk**, který se koná v sobotu 14. května 2011. Sraz bude u zdravotního střediska v 8.45 a odtud se přesuneme vlakem do Nymburka. Po prohlídce „Postřižinského“ pivovaru se vydáme podél Labe do Poděbrad. V Poděbradech můžeme navštívit zámek, projít se po kolonádě, zajít na oběd či si protáhnout procházku až k soutoku. Z Poděbrad se přesuneme vlakem domů.

Bližší informace budou uveřejněny na webových stránkách a plakátech před konáním akce.

Beseda

Komise školská, kulturní a sociální ve spolupráci se ZŠ Červené Pečky si Vás dovoluje pozvat na plánovanou besedu s kolínským místostarostou a zapáleným **cestovatelem ing. Janem Pospíšilem**, která proběhne počátkem měsíce června v aule základní školy. Přijďte si poslechnout zajímavé vyprávění z cesty po exotických zemích jako Srí Lanka, Papua - Nová Guinea, Keňa, Etiopie, Madagaskar, Venezuela aj. doplněný množstvím fotografií a videonahrávek. Bližší informace budou uveřejněny na webových stránkách a plakátech před konáním akce.

SEZNAMTE SE

Ráda bych vám představila naši spoluobčanku, všem velmi dobře známou, paní **Annu Gallistlovou**. Ač v letošním roce oslavila své 91. narozeniny, ještě před dvěma lety prodávala, ve svém domku na městečku, plyn.

Narodila se v Červených Pečkách 29. února a asi proto, že slaví narozeniny jen jednou za čtyři roky, je neustále tak svěží a čilá. Tatínek paní Gallistlové, když si ho maminka brala, byl již vdovec s dcerou z prvního manželství. Spolu měli další holčičku, Aničku Čížkovou, dnešní paní Gallistlovou. Pan Čížek pracoval jako strojník, ale bohužel zemřel, když bylo Anně šest let. Maminka šila a tak se starala o živobytí. V domě kde bydleli, byla strojárna a žili tam v nájmu. Proto po smrti otce maminka zakoupila domek na městečku, kde paní Gallistlová žila až do své nemoci na podzim roku 2009.

Do první třídy Anička začala chodit ještě do staré školy, dobře si pamatuje na slavnostní otevření školy nové, kam chodila od druhé třídy.

V šestnácti letech odešla do Poděbrad učit se v řeznictví a uzenářství. Vždy po zavírací době, když děvčata stahovala rolety, chodili okolo tři mladí kožešníci. S jedním začala chodit na procházky častěji, až se pan Gallistl odstěhoval do Červených Peček a ze slečny Čížkové se stala paní Gallistlová.

Po svatbě jeden rok pracovala v Tesle Kolín a po narození prvního syna Tomáše zůstala v domácnosti. Po Tomášovi se narodil Luboš a pak Mirek. Proč nezkusit holčičku? A tak se narodil Zdeněk. Všechny čtyři syny vychovávali s manželem ve skromnosti a šetrnosti, která jim byla vlastní. Když kluci odrostli a v Červených Pečkách založili nový podnik Benzinu, paní Gallistlová tam nastoupila nejprve do laboratoře, později do provozu. Po dvaceti letech odešla do důchodu, ale ne z Benziny, tam ještě patnáct let vedla kantýnu a starala se o plné žaludky zaměstnanců.

Ovdověla. S manželem vychovala čtyři syny. Nyní má osm dospělých vnoučat a pět pravnoučat. Neplete si jejich jména, o všech

ví, jak jsou staří, co dělají a kde bydlí. Její paměť, vitalitu a přirozenou péči o sebe by jí mohli závidět o dvacet let mladší.

V současné době žije v Domově důchodců v Kolíně. Kluci by jí rádi měli doma, ale ona nechce být nikomu na „obtíž“. Díky svému kořínku a velké vůli žít se, jak sama říká „ze všeho vylízala“. Pohybuje se pomocí chodítka, ale když se rozejde, je těžké ji dohonit. Ze židle vyskočí jako rybička. Po pokoji se pohybuje sama a obslouží ještě své dvě spolubydlící. Je to stále upravená, milá, usměvavá a hovorná paní, na kterou si všichni pamatujeme z lavičky na městečku. Nevím o nikom, kdo by jí neměl rád a komu by v životě ublížila. Moc a moc jí přeji pevné zdraví a pohodu.

Alena Petrusová

Zázrak

Pomalou rozhmula větve a vstoupila do lesa. Milovala tu vůni, naplňovala ji energií a radostí. Sluneční paprsky si hledaly cestu mezi korunami stromů. Zalávaly les zlatavým světlem. A ona se posadila na mýtinu, kam chodila přemýšlet a kde nechávala utíchat všechny myšlenky a starosti.

Mýtina byla posetá bílými kvítky. Dívka se opatrně položila a zavřela oči. Naslouchala zvukům lesa. Ptáci zpívali, v dáli bylo slyšet hučení potoka a vánek si pohrával s listy. Tahle píseň byla blaho pro její uši, uklidňovala ji a pomohla zapomenout na svět mimo les. Hlučný, plný závěsti, násilí a nenávisti mnoha lidí.

Najednou se prudce posadila. Srdce jí splašeně bušilo. Jakoby zaslechla dusot koňských kopyt. Nebo se jí to jen zdálo? Neodvážila se ohlédnout, a tak jen seděla a naslouchala. Napínala uši, ale nezaslechla nic.

Když se však chtěla vrátit do svých myšlenek a odpočívat, zaslechla tichounek ržání. Postavila se, pomalu se otočila. V její tváři bylo vidět obrovské překvapení. Před ní stál jednorozec. Jeho stříbřitá srst se leskla, přímo zářila, jak na ni dopadaly sluneční paprsky. Roh hrál barvami duhy. Byl to nádherný pohled. Jako ze snu. Ta zář ji oslňovala. Nedokázala se pohnout, jen čekala, co se bude dít. Díval se na ni svýma modrýma, chápacíma, skoro až lidskýma očima.

Jiskra v jeho očích nebyla zlá, vyzařovala pouze přátelství a lásku. A tak dívka pomalu zvedla ruku směrem k jeho chřípí. Jednorozec sám vtiskl svou hlavu do její dlaně. Byla ohromená. Mírně se usmála a přestala být nejistá. Přistoupila blíž, objala jeho statný krk, tvář zabořila do jeho dlouhé hřívy a jen tak tam stála.

Slunce však klesalo za obzor, ale roh jednorozce stále zářil. Dívka odstoupila od bájněho stvoření a zašeptala: „Dnes už musím jít, přijdu zase zítra.“ Jednorozec jakoby rozuměl, pohodil hlavou ke svému hřbetu.

Zatajila dech, na chvíli zaváhala, ale když jednorozec znovu nedočkavě pohodil hlavou, nasedla.

Musela se pevně chytit jeho hřívy. Jednorozec se odrazil silným nohama. Bylo to jakoby letěli. Jeho krok se nedal přirovnat k ničemu, co kdy zažila. Odvezl ji na kraj lesa. Hlasitě zašeptal, otočil se a odeválal. Dívka za ním chvíli hleděla, potom se vydala domů. Každý den pak chodila na mýtinu a čekala.

Čekala ovšem marně. Těžko říct, co se tehdy v lese stalo. Jednorozec už se nikdy neukázal. Od té doby věřila na zázraky.

Tereza Hurtová – 8. třída

OSOBNOSTI NAŠÍ HISTORIE

Josef Karel baron Hrubý (1866-1943)

Před 145 lety se Josef Karel narodil jako druhý syn Theodora a jeho manželky Karoliny, roz. hraběnky Ledebur-Wicheln, 22. dubna 1866 v Pečkách. Na jeho vzdělání se výrazně podílel rodinný vychovatel, pozdější ředitel Zemského archivu v Praze, PhDr. Vojtěch Jaromír Nováček. Maturoval jako jeden ze tří privatistů za celou dobu

existence školy na Vyšším reálném gymnáziu v Kolíně roku 1885.

Byl c.k. komoří a nadporučík v záloze prestižního dragounského pluku č.8, který nesl název Hrabě Montecuccoli a byl založen již roku 1618. Byl součástí 9. jízdní brigády, tvořené ještě 1. plukem dragounů a 11. plukem husarů, oba doplňované v Terezíně. Sídlo posádky a štáb byly v Pardubicích.

Velmi dobře teoreticky i prakticky připraven se stal v necelých třiceti letech pokračovatelem dědičného úřadu. Ten ukládal svému nositeli spravovat a

pokud možno rozmnožovat podstatu svěřeného majetku, který na konci své cesty předá svému následovníku. Hned poté, co mu otec Theodor roku 1895 předal správu majetku, se objevila nová akvizice, r. 1894 koupené bývalé skelné hutě Morány. Na rozdíl od svých předchůdců nemínil obnovovat výrobu, ale na místě obytného stavení nechal postavit pěkný patrový zámček, který byl využíván jako letní sídlo, a kolem něho založil park.

Jako pořádkumilovný člověk a znamenitý organizátor si byl vědom toho, že přesnost má být nejen výsadou králů, ale všech. Tomu měly napomoci hodiny, instalované na pivovarské věži, které od sklonku devatenáctého století nejen začaly odměřovat čas, ale i sjednocovat krok zde žijícího obyvatelstva. Bití se neslo krajem každých 15 minut. Čtvrtě byly zvukově položeny výše, celé hodiny pak logicky níže, ale až po odbití čtvrté čtvrtě.

Věděl, že budoucnost patří pokroku a ten že může být pomocníkem, jen když je v dosahu a k dispozici. Od osmdesátých let, po zahájení provozu na trati z Peček do Kouřimi a Zámuk (1882), se dostala do popředí snaha o zřízení tratě z Kolína na Uhlířské Janovice a Ledečko, která by zpřístupnila i část Sázavska. Hlavními iniciátory byl majitel zámuckého velkostatku generál Leopold hrabě Sternberg a majitel sázavských skláren Schwarz. V devadesátých letech, když se podařilo odvrátit nebovidskou variantu, stal se Josef Karel spolu s ratbořským velkostatkářem a majitelem zdejšího cukrovaru Bernardem Mandelíkem tichými společníky a upsali také potřebné pozemky, potřebné pro stavbu tratě.

Když 10. května 1899 získal tajný rada Leopold hrabě Sternberg koncesi na výstavu dráhy, bylo rozhodnuto i o dalším osudu dobešovicke cihelny. Již 30. srpna byla stavba tratě zadána firmě Podnikatelství staveb Ing. Otakara Životského. 15. prosince 1900 po hotové části projel první vlak.

Od roku 1900 jako první Josef Karel stanovuje češtinu jako úřední řeč při správě velkostatku. Rok nato jsou zahájeny stavitelem Josefem Dvořáčkem z Kolína práce na stavební části cihelny a již příští rok v létě byla zahájena výroba v moderní parostrojní cihelně, jejíž technologickou část vedl zkušený odborník ing. C.Cerný. Zároveň byla ukončena ruční výroba cihel v Dobešovicích.

Ještě roku 1901 byla postavena budova hostince čp. 130, o rok později správní budova čp. 131. Roku 1903 byla postavena železniční vlečka, která významným způsobem usnadnila expedici výrobků. Konečně r. 1905 došlo k výstavbě deputátních domků čp. 82 a ke zvýšení hostince čp. 130 o patro. Hostinec prosperoval, ale příjmy z piva šly do kapsy nájemce pivovaru. Posledním pachtýřem pivovaru byl místní stavitel a dlouholetý starosta obce Antonín Dajbich, který jej měl v nájmu v letech 1884-1907. Nyní Josef Karel rozhodl, že bude provedena jeho rozsáhlá úprava, bude zmodernizován a nadále provozován jen ve vlastní režii. Přebudován byl na parostrojní a výroba obnovena hned následujícího roku. Pakliže byl výstav do r. 1907 zhruba kolem 4 tis. hl, po modernizaci se výroba plynule zvyšovala a před první válkou dosáhla 12 tis. hl. Válka přinesla útlum, výroba klesla na 2,5 tis. hl. Po stabilizaci poměrů v republice a zvětšení varny na 60 hl došlo opět k trvalému růstu a r. 1929 výstav překročil hranici 14 tis. hl. Za druhé války i po omezeních, než došlo k úplnému zastavení provozu v r. 1942, se vyrábělo 5,5 tis. hl.

Prosperující vlastní hospodářství našlo i na druhé straně svůj odraz ve vstoupení do politiky. Ve volbách r. 1908 byl zvolen poslancem zemského sněmu království Českého v jeho poslední XI. sněmovní periodě, která skončila roku 1913. Stal se jedním z 242 poslanců. Zasedal v I. kurii, kterou tvořilo 70 zástupců velkostatků, z toho 21 konzervativců. Tato funkce mu dávala nárok na diety a bezplatnou jízdenku na vlaky 1. třídy. To byl celkový profit.

Když byla roku 1912 transformována Jednota českých matematiků, založená r. 1869, v Jednotu českých (od r. 1921 československých) matematiků a fyziků, stal se jejím zakládajícím členem.

Rok 1914 byl rokem zlým. 26. července byla vyhlášena v Rakousko-Uhersku částečná mobilizace, o dva dny později vypovězena válka Srbsku jako přímé pokračování sarajevského atentátu na následníka trůnu arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este. Jsou mobilizováni všichni schopní plnoletí muži od 21 do 40 let. Roku 1915 se odvádějí hoši od 18 let a v lednu 1916 i padesátiletí muži. Doma prakticky zůstávají jen ženy, děti a starci. Provoz v cihelně byl zastaven a podařilo se ho obnovit až r. 1920. Výroba v pivovaru, byť s omezením, se zachovala.

Koncem září 1914 začaly přijíždět do Čech první transporty uprchlých haličských židů. Převážnou část ze třiceti, kteří sem přijeli, nechal ubytovat na pile, která v té době již byla mimo provoz.

16. října 1914 umírá jeho otec Theodor. A protože špatného není nikdy dost, 27. října, několik dnů po pohřbu, vypukl v podstřeší pivovaru požár, při němž shořelo velké množství uskladněného sladovnického ječmene. Je až s podivem, že se podařilo v krátké době opravit krov a střechu. I tak na zhotovení dvojitého krovu padlo kolem tisíce stromů.

V létě 1915 byla přidělena na práci ve velkostatku skupina 30 ruských zajatců, z nichž někteří si zde po skončení války založili rodiny.

V roce 1916 byl také povolán do armády.

Byl též členem r. 1917 založené Astronomické společnosti v Praze, která v letech 1925-32 postavila z příspěvků a darů Lidovou Štefánikovu hvězdárnu na pražském Petříně.

R. 1918 skončila světová válka a z troskek Rakouska-Uherska se zrodila republika. Vzhledem k tomu, že charakterem to byl převážně agrární stát, bylo nutno v rámci získaných svobod řešit i vztah k půdě. Výkonná moc se přidržela hesla - půdu těm, kdož na ni pracují - a připravila záborový zákon. Podle něho provedená pozemková reforma r. 1922 znamenala částečnou konfiskaci majetku. Velkostatek při ní přišel o 727 ha z původní výměry 2.326 hektarů. Nejhorší na tom bylo, že zábor se týkal výhradně orné půdy, jejíž výměra se snížila z 900 ha na 240 ha. Tento zásah znamenal na jedné straně zvýšení rentability, na druhé straně zmenšil množství finančních prostředků. Dopady bylo nutné kompenzovat zvyšováním výroby, což se během nedlouhé doby také povedlo.

27. dubna 1921 se oženil v pětapadesáti letech ve Valašském Meziříčí s Karlou hraběnkou Bukůvkovou z Bukůvky, narozenou 3. června 1889 v uherském Hortu. Její matka Marie byla rozená sv. paní Stillfriedová z Ratenic, otec Jaromír hrabě Bukůwka z Bukůvky. Bukůwkové z Bukůvky byla stará původně vladyská rodina pocházející z Pardubicka. Její členy nacházíme již ve 14. století. Rozděli se na českou /vyhaslou v 15. stol./ a moravskou větev. Drželi Třemešek u Šumperka a Ivanovice na Hané. 19. 2. 1719 byli povýšeni do panského stavu. Jan Zikmund, nejvyšší sudí a pozdější prezident zemského soudu na Moravě byl r. 1800 povýšen do hraběcího stavu dědičně pro všechny potomky. Rod vymřel po meči r. 1953.

Z manželského svazku se narodilo šest dětí. Jaromír (*1922), Marie Josefa (1924-1996), která se provdala za Maxmiliána hraběte Thurn-Valsassina, Anna (*1926), Bedřich (*1927) se oženil s Terezií hraběnkou Sternbergovou, Alžběta (*1929) provdaná za Zdenka hraběte Sternberga a nejmladší Karolina (*1931).

Roku 1921 dal souhlas k tomu, aby v domě čp. 130 měla sídlo Obec legionářská, kterou v té době po založení skupiny vedl zdejší hostinský a ruský legionář Josef Moravec. Rovněž poskytl materiál na postavení zdi kolem rozšířeného hřbitova.

V období 1923-26 nechává provést v zámeckém parku poslední závažnější zásahy a změny podle návrhů L. Bařka. V roce 1924 se stal také členem nově založené Československé akademie zemědělské. Jako astronom nechává na počátku třicátých let na Parkáně za Amálkou postavit i veřejnosti přístupnou hvězdárnu.

R. 1937 věnoval hřbitovu dřevěný kříž, který stával proti pečeckému vchodu a nesl nápis: Pán dal jim mír, kterého nedá svět. Téhož roku nechal zřídit v dolní části zámeckého parku směrem k Amálce první tenisový kurt v obci. Přispěl 12 tisíci korunami na financování nové fasády kostela, kterou zajistil pečecký stavitel Jan Petránek v roce 1940 za zhruba 30 tis. Kč. Téhož roku v létě přijal herce Jaroslava Marvana v souvislosti s natáčením filmu To byl český muzikant o Františku Kmochovi.

V září 1939, tedy půl roku po zřízení Protektorátu Čechy a Morava, příslušníci 34 rodů podepsali prohlášení české a moravské šlechty, ve kterém uvádějí svoji vůli a odhodlání se vždy a za všech okolností hlásit k českému národu. Toto v té době jistě odvážné prohlášení předané prezidentu republiky Emilu Háchovi také podepsal. Roku 1942 odmítl německou příslušnost. Stalo se tak při osobním jednání s oberlandratem na zámku. Vyslechl argumentaci druhé strany a pak zástupci německé strany odpověděl, že by byl rád, aby si uvědomil, že baron Hrubý nemění svou národnost jako špinavou košili. K tomu připojil, že se jako Čech narodil a také že Čechem zůstane. Po upozornění, co může v případě odmítnutí následovat, vstal a návštěvu vykázal. Odvetou byla totální konfiskace majetku a na velkostatek byla následně uvalena nucená správa, kterou zajišťovala německá správa z Ratboře.

Celý svůj dlouhý aktivní život věnoval zefektivnění velkostatku a vytvořil bezesporu stabilní dobře organizovanou hospodářskou jednotku s minimálním správním aparátem.

Opravdový Čech zemřel 14. ledna 1943 v Červených Pečkách a je pohřben před hrobkou spolu se svoji manželkou, která opustila tento svět 2. října 1952. Tyto skutečnosti jsou uvedeny na svislé kamenné desce, opatřené křížem.

Na počátku roku 2007 rozhodlo zastupitelstvo, že na jeho počest nazve novou ulici v jižní části obce jeho jménem a ponese název J. K. Hrubého.

Ing. Heřman Kraml

Zprávy ze školy a školky

První pokus

Tým pedagogů ZŠ Červené Pečky právě podal žádost o podporu grantového projektu IMPLEMENTACE NOVÝCH VZDĚLÁVACÍCH A EVALUAČNÍCH METOD V ŠVP.

Umožnila nám to 3. výzva Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost a zvyšování kvality ve vzdělávání ve Středočeském kraji.

Projekt, s velmi složitým a nesrozumitelným názvem v sobě zahrnuje celou řadu aktivit, které směřují ke zvýšení konkurenceschopnosti našich žáků v oblasti jazykových dovedností v rámci anglického jazyka.

V případě, že budeme úspěšní a dotaci přesahující sumu 2 mil. Kč obdržíme, vznikne nová moderní jazyková studovna s nezbytným technickým zázemím (PC, poslechová CD, jazykové langmastery, elektronické slovníky, knižní fond...), která bude volně k dispozici žákům i veřejnosti. Dvě třídy budou vybaveny novou audiovizuální technikou s interaktivními tabulemi, elektronickým hlasovacím zařízením, notebooky a částečně bychom z tohoto grantu hradili lektorskou činnost rodilého mluvčího z agentury Whattsenglish Ltd. pro čtyři třídy.

Přejte nám štěstí, ať jsme úspěšní a naši žáci ať se díky této dotaci lépe prosadí na trhu práce.

Mgr. Š. Hanzlová

Den módy

Dne 31.1 2011 se konal na naší škole Den módy. Každá třída si vylosovala určité období a na toto téma měla zpracovat prezentaci a někteří žáci se oblékli podle zvyklostí dané doby.

Odpoledne probíhaly prezentace jednotlivých tříd, které sledovali ostatní žáci. Součástí prezentace bylo i předvádění kostýmů – některé byly velmi vydařené. Dívky ze 6. třídy se oblékly jako bohyně z období starověkého Řecka, chlapci ze 7. třídy se proměnili v pravěké lovce, 8. třída do středověkých šatů a 9. třída se nechala oslovit dobou hippie. Pro zbytek odpoledne jsme shlédli dokument o výrobě bavlny v Indii, kde se nedodrží bezpečnostní normy a kde lidé umírají kvůli otravě pesticidy, které používají na postřik bavlníku. Celé projektové odpoledne bylo poučné a zábavné, předvádění oblečení bylo příjemným zpestřením dne.

Kolektiv 7. třídy

Putování autolékárniček z Červených Peček do Keni

Touto cestou děkuje ZŠ Červené Pečky všem spoluobčanům, kteří se zúčastnili dobré věci.

Co se ale s Vaší autolékárničkou stalo? Po shromáždění je žáci 2. třídy přebírali na „užitečný“ materiál, což je obvazový, včetně náplastí, rukavic a trojčipých šátků, a tzv. neužitečný zbytek, který jsme museli zlikvidovat.

Dále už tento materiál putoval do nákupního centra Futurum v Kolíně, kde měla nadace Adra sběrné místo v Datartu. Na konci února se předal do centrálního skladu Adry. Kontejner se zdravotnickým materiálem pro nemocnici v Itibo zdarma do Keni převezme společnost Lagermax a KLM Air France.

DĚKUJEME.

J. Nováková

Projektový den VODA (1. – 5. ročník)

Vodník Česíčko by měl radost z toho, jak si počínaly děti z 1. – 5. ročníku naší školy v projektovém dnu na téma „voda“. Na různých stanovištích se dovídaly o koloběhu vody v přírodě, o rostlinách a živočiších, kteří se vyskytují v okolí

vody aj.

Ti nejmladší z 1. – 3. třídy řešili různé úkoly, hádanky a kvízy na interaktivní tabuli a vytvořili velký obrázek s mořskými živočichy.

Starší žáci se seznamovali s možnostmi čištění vody a její přeměnou na pitnou. Vytvářeli také plakáty s ekosystémy a museli správně zařadit a nalepit jednotlivé živočichy a rostliny. Inspiroval je i dokumentární film, který byl natáčen pod vodou.

Dáte si pudink? Jakkap hospodaří rodina Šplouchalova a Šetřilova s vodou při vaření, mytí nádobí - to byl úkol pro děti, navíc praktický, protože uvařit dobrý pudink a uvést kuchyň do pořádku není snadné. Žáci vymýšleli způsoby, jak naučit tyto dvě rodiny šetrně zacházet s vodou v domácnosti. Nápadů bylo plno.

Nakonec uspěly všechny děti. Myslíme, že dětem není lhostejné, co se děje kolem nich, jen se jim musí otevřít ta správná vrátka. A vůbec - nekape vám doma kohoutek?

Vyučující 1. stupně ZŠ p.uč. Kopecká, Bendová, Chmelíková, Keltnerová, Vejtrubová, Hošek

Zápis do 1. třídy

Dne 17. 1. 2011 proběhl zápis do 1. třídy základní školy. Předškoláci se dokázali učitelkám představit, zarecitovali či zazpívali písničku, dokreslili obrázek, ukázali, že jsou šikovní i v oblasti matematiky. Určovali geometrické tvary, barvy, velikost, počet prvků, počítali do deseti.

Zapsáno bylo dvacet tři dětí, pět rodičů bude žádat pro své dítě o odklad školní docházky a tři děti ze zdejší MŠ byly zapsány na jiné škole. Na zápis navázala s inovovaným programem Škola nanečisto, která se bude konat každý měsíc v prostorách školy. Podrobný rozpis naleznete na www.zscp.cz

Paní učitelka Keltnerová, která povede budoucí prvňáčky, i celý kolektiv pedagogů se na nové žáky už těší.

A. Bendová, učitelka ZŠ

Země Turo podruhé

Již druhý projektový den v kouzelné zemi Turo prožily děti ze 3. - 5. ročníku, tentokrát na téma *zemědělství*. Celoroční hra je zaměřena na ochranu přírody, poznávání okolí svého bydliště a vymyšlení způsobů jak zlepšovat a šetřit s tím, co nám dává příroda. Své zkušenosti pak děti mohou uplatnit při stavbě země Turo a podle toho, jak se jim to daří, tolik žije v jejich městech obyvatel. Obyvatel, Turů, přibýlo, a tak děti dostaly za úkol vypěstovat ovoce, zeleninu a obilí. Svou práci si nejdříve naplánovaly na modelu velkého pole a pak mohly sázet a sít. A že to není jednoduché se poznalo hned za chvíli. Kdy sázet, zda použít hnojiva, jak připravit pole, kdy sklídit...

I když to byla jen hra, děti ji zvládly a obyvatelé určitě hladovět nebudou. Je to určitě také tím, že naši žáci bydlí v hospodářské krajině a denně mohou vidět práci zemědělců.

Pochvalu si zaslouží i za vzájemnou pomoc a spolupráci, proto další obyvatelé země Turo na sebe nenechají dlouho čekat.

Věra Vejtrubová

Novinky z MŠ

Druhé pololetí školního roku bylo zahájeno karnevalem v MŠ. Celý jeden únorový týden byl věnován přípravě, tj. výrobě masek a výzdobě MŠ a nakonec uskutečnění karnevalu.

Samotný karneval proběhl v tělocvičně ZŠ, kde byl připraven učitelkami MŠ zábavný program pro děti - přehlídka karnevalových kostýmů dětí, soutěže od nejmladších až po nejstarší děti. Celá akce byla zakončena sladkou odměnou všech dětských účastníků. Touto úspěšnou akcí však kulturní dění v MŠ nekončí.

Mateřskou školu v 2. pololetí čeká:

návštěva kolínského divadla, další divadelní představení v MŠ, besídka ke Dni matek, předvedení profesionálního výcviku psů, dopravní den, výlet na zámek Loučeň (nejstarší děti), výlet do ZOO (mladší děti), dětský den – organizovaný společně se ZŠ a slavnostní rozloučení s „předškoláky“.

Nejbližší významná akce, která MŠ čeká, je ZÁPIS DO MŠ, který proběhne 16. 3. 2011 v budově MŠ – 1. patro. Je nutné přinést s sebou rodný list dítěte a občanský průkaz.

Bližší informace o připravovaných akcích budou zveřejňovány na webových stránkách MŠ (www.zscp.cz/ms)

Beňovská Hana

Týden ve vesmíru aneb Ufoni by koukali

Děti ze školní družiny prožily jeden únorový týden ve vesmíru. Četli jsme si z knížek o planetách, kosmonautech, kosmických lodích. Holčičky malovaly „Miss Ufonku“, kluci vyráběli rakety z PET lahví a alobalu, planety, které ještě nikdo neobjevil, a stavěli rakety z kostek.

Už jste někdy chodili do školy kosmonautů? Ne? Tak to my ano! Dvě posádky (dvě družstva) se vydaly soutěžit přímo do vesmíru.

Sestavit skafandr – to byla pro nás hračka, ale pohybovat se po rozpálené planetě plnou sopek, to už chce šikovnost. Na jedné planetě jsme nasbírali mnoho vzorků k bádání.

Vyluštili jsme také tajný vzkaz z planety Bombonela. Na Zemi jsme se vrátili všichni v pořádku.

V. Vejtrubová, S. Černá

OSOBNOSTI NAŠÍ HISTORIE

Antonín Dvořák (1841 - 1908)

Narodil se před 170 lety, 20. května 1841 v Dobrušce v početné rodině, kde také chodil do obecné školy. Byl bratrem zdejšího praktického lékaře MUDr. Františka Dvořáka a strýcem jeho syna, který se stal nástupcem svého otce.

Vystudoval tři ročníky piaristického gymnázia v Rychnově nad Kněžnou a pak dalších pět v Hradci Králové. Zde také absolvoval tříletý kněžský seminář, který zde byl zřízen r. 1802. Původně byl jako součást pražského semináře, ale r. 1830 byl osamostatněn. Po ukončení studia byl 15. července 1867 vysvěcen na kněze. Po vysvěcení nastoupil na své první a zároveň poslední místo v Nebovidech. Byl ustanoven na místo kaplana a na něm setrval až do odchodu faráře Josefa Berana na odpočinek v říjnu 1878.

Za svého kaplanování roku 1868 zavedl růžencovou slavnost, která se konala první říjnovou nedělí a pro školní mládež poprvé svaté přijímání. Ještě za působení řídícího učitele Františka Josefa v pečecké škole podněcoval obyvatele v Nebovidech, Polepech a Hlubokém Dole, aby se odškolili a postavili vlastní školu v Nebovidech. Toto jeho přání se nakonec vyplnilo. Škola byla dostavěna koncem prázdnin r. 1879 a po prázdninách bylo zahájeno vyučování.

25. února 1878 neznámý pachatel srazil sochu sv. Jana Nepomuckého z mostku u Pazderny, kterou pořídila r. 1817 Josefa baronka Hrubá, a ta se rozbila. Zde opět projevila své organizační schopnosti. Nechal provést sbírku na novou sochu, kterou zajistil u bratří Jiříků v Hořicích za 400 zlatých. Akce proběhla tak rychle, že k posvěcení nové sochy na mostku došlo již 16. května, tedy necelé tři měsíce po jejím zničení.

Po odchodu Josefa Berana byl ustanoven administrátorem a posléze 26. prosince 1878 jmenován nebovidským farářem. Slavnostně byl instalován 10. března 1879. Od té doby až do své smrti byl z titulu duchovního správce nejdéle působícím stálým členem místní školní rady.

Roku 1882 byl ustaven v obci okrašlovací spolek. Ten nechal kolem sochy Panny Marie na městečku pokácet mohutné letité kaštiny a nechal ji oplotit. V rámci této akce zajistil na své náklady zatím poslední opravu sochy.

Když místní stavitel Antonín Dajbich nechal za své opravit mohly pruských vojáků na rozcestí silnic do Dolan a Nebovid roku 1884, zajistil pro ni čtyři na plechu malované obrázky.

Rád vodil farníky na poutě. Každoročně ke sv. Prokopu do městečka Sázavy. Sv. Prokop zde žil jako poustevník, na břehu Sázavy vyoral tzv. Čertovu brázdou a s podporou knížete Oldřicha vystavěl klášter a kostel Panny Marie. V tomto klášteře se stal r. 1032 prvním opatem. Zemřel kolem roku 1053. Z původního kostela se zachovala jen vedlejší pravá loď, portál z červeného pískovce a věž.

Pout' na toto posvátné a uctívané místo se koná v den jeho svátku 4. července.

Někdykrát během svého působení putovali do Vambeřic v Kladsku (dnes leží v Polsku) a na Svatou Horu u Příbrami. Poutní místo tu tvoří kostel Panny Marie Bolestné a redemptoristická kolej. Sem se chodí 7. července, ve výroční den prvního slavnostního korunování zázračného Mariánského obrazu, jež se konalo roku 1732.

Ze sbírek pořídil pro nebovidský kostel nové oltáře, kazatelnu, některé sochy a monstanci. Pomýšlel i na novostavbu kostela v Červených Pečkách a získal k tomu účelu ze sbírek 40 tisíc korun.

V roce 1897 se stal iniciátorem založení místní Kampeličky. Ustavující valná hromada se konala ještě 26. prosince a na ní byl zvolen předsedou. Starostou se stal místní stavitel Antonín Dajbich a jeho náměstkem rolník Antonín Uher.

Za zásluhy byl jmenován již roku 1877 osobním děkanem, pak biskupským notářem a tajemníkem vikariátu v Kutné Hoře. Vykonával pravidelně funkci komisaře při zkouškách ze sv. náboženství při klášterním učitelském ústavu v Kutné Hoře.

Byl čestným občanem Nebovid, Červených Peček a Polep.

Po dobu, kdy byl ve funkci faráře, se zde vystřídal dva kaplani. Prvním byl Jan Záruba (1882-97), který se později stal farářem v Gruntě, kde na založení farnosti měl hlavní zásluhu sám Antonín Dvořák. Druhým pak byl pozdější poslední zdejší farář a jeho nástupce Josef Prudič (1897-1908).

Zemřel v Nebovidech po 41 letech služby 28. února 1908.

Pohřben byl 2. března 1908 na nebovidském hřbitově jako třetí do kněžského hrobu, který se nachází u zadní zdi proti pečecké bráně a má evidenční číslo 268. Dnes s ním zde odpočívají faráři Antonín Procházka (1787-1854), Josef Beran (1804-1883) a administrátor Josef Václavík (1919-1974).

Ing. Heřman Kraml

Klub důchodců

Naši klubovou činnost r. 2010 jsme uzavřeli 28. 12. 2010 v restauraci „Na Růžku“. Bilancovali jsme. Dohodli jsme se, že v činnosti budeme pokračovat. Scházet se budeme každé první pondělí v měsíci na ÚM.

Z výletů, u kterých vás průběžně informujeme, jsme se vraceli spokojeni a rádi na ně vzpomínáme.

Děkuji všem členům za zájem a pomoc a hlavně děkuji členům výboru za celoroční práci.

A jako každý rok jsme posezení ukončili vesele s písničkou při harmonice pana Vlka a vozembouchu pana Smrčka. Děkuje. A děkujeme i panu Kohoutovi za milé přijetí, výborné jídlo a vzornou obsluhu. Bylo to hezké odpoledne.

Rozešli jsme se s přáním zdraví a radosti ze života.

První schůzka bude 7. 3. 2011 na ÚM v 15.30 hod. Přijďte mezi nás. Těšíme se na jaro a další činnost.

Květa Čurdová, Klub důchodců

STŘÍPKY Z PARKU

Dětský karneval aneb jak to vidí včelka Mája

Slunko je již nad obzorem. Je čas vstávat. Proklepat křídélka, krapet medového moku a vzbudit toho lenocha Vilíka.

„Vilíku! Vilíku. Je čas vstávat!“

Ale kdepak. Vilík spí a spí. Ten mi tedy nepomůže. Budu muset ten karneval pro děti z Červených Peček zařídit sama.

Včelka Mája nelení, roztáhne křídla a vyletí z úlu vstříc všem povinnostem.

Děti mají rády sladké bonbóny, a proto míří rovnou do ovocného sadu. Míjí jabloně, hrušně, švestku i broskvoň. Za chvíli má Mája co dělat, aby unesla košík se vším tím ovocem. Ale to jí už letí naproti Vilík, který jí pomůže dopravit ovoce zpět do úlu, kde z něj ostatní včeličky nadělají sladčoučké bonbóny pro děti.

„Vilíku, dohlédni na bonbóny a neujídej“, pověřila práci Mája Vilíka. Sama má nelehký úkol. Octomilky odmítají dělat na karnevale výzdobu. Těch mi byl čert dlužen, pomyslí si rozčilená Mája. Roztáhne křídla a je pryč.

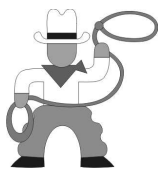
Rozhlíží se kolem, ale octomilky Mája nikde nevidí. Zoufalá usedne na slunečnici, div se nerozplácne. Vtom přiskáče Hop. „Copak se děje, Májo?“ ptá se Hop. „Octomilky odmítají dělat výzdobu na dětském karnevale. Nevíš, kde bych je mohla najít, Hope?“ obrací se Mája s prosbou na Hopa. „Ty budou jistě na smetišti poletovat kolem zbytků jídla“, řekl Hop. Mája vyhrkne rychlé poděkování a spěchá ke smetišti. A opravdu. Jsou tu octomilky. Mája se do nich hned pustí, jak si to představují, že odmítají dělat dětem výzdobu. V octomilkách se hnulo svědomí a nakonec se nechaly přemluvit. Pod jedinou podmínkou. Budou si moct pochutnat na cukrové vatě. A tak jim včelka Mája slíbila cukrovou vatu – tu dělají včelky rády.

Sluníčko už pěkně pálí. Bude již po poledni, napadlo včelku Máju, a tak se rychle vrací k úlu, kde na ni čeká Vilík s bonbóny, Hop s bublifuky, Ferda Mravenec s Beruškou a Broukem Pytlíkem, co připravili hry dětem, paní Moucha, slečinka Housenka, mazaný Šnek, sličný Motýl, strašlivý Pavouk, laskavá Janinka a neposedy octomilky. Všichni naráz vypijí kouzelné lektvary a přenesou se z Říše hmyzu do říše lidské. A dál už to znáte... z reje masek a odpoledního dovádění a soutěží, které pořádalo 12. 2. středisko Junák Červené Pečky.

Klára Langová

V červenopečce sokolovně se opět plesalo ve stylu country

Na hodinách ubíhají poslední vteřiny padesáté deváté minuty hodiny sedmé večerní. V tu samou chvíli proudí do prostor červenopečce sokolovny slušný počet návštěvníků, kteří tu jsou za jediným účelem – poslechnout si pěknou muziku a protáhnou těla ve víru tance. A to vše netradičně bez mlhoviny z hořících cigaret.

Jak je již dobrým zvykem, k tanci hrála skupina Trampoty. Tombola byla letos opravdu bohatá (bohatší než loni), nebylo tedy divu, že některým se pod tíhou výhry podlamovaly kolena. Nebo to bylo spíš ze slečen pod taktovkou Pavlína Beranové, co rozhýbala (nejen) svá těla do rytmů rock'n'rollu? To už se nedovíme. Co ale mohu říct přesně je, že předtančení světlušek z Junáka v Červených Pečkách nezklamalo a opět vehnalo pár slz do očí maminek, babiček i mužů citlivějších povah. Jako každý rok byl bál stylizován v duchu country. Muži v kloboucích, flanelové košile, kůže či džínovina k tomu tedy neodmyslitelně patřili. Avšak jediným pravým kovbojem v celém sále byl Pavel Zelinka, který předvedl, že v lasování je vskutku třída. Věřím, že by ulovil nejen krávu, ale že i okouzlit leckterou z přítomných dam. Skutečným hřebem večera byla bruslařská exhibice vedoucích chlapeckých oddílů – spoje oděných v dětských plenkách – kteří předvedli nezapomenutelnou show na inline bruslích.

Ať už kdokoli skončil ráno jakkoli, večer jsme si bez rozdílu pěkně zajuchali.

Za středisko Junák Červené Pečky Kíťa Langová

Adventní zpívání

V sobotu 11. 12. jsme se my velcí sešli v klubovnách, abychom společně přivítali 3. adventní svátek. Je to každoroční akce kolínských i nekolínských skautů a lidíček z tábornické unie.

Opravdu každý advent se snažíme sejt, zahrát si a zazpívat, pokaždé však na jiném místě, pokaždé u někoho jiného v klubovnách či na srubu.

Večer u nás v Pečkách byl vánočně kouzelný. Svit svíček, žár kamen, výborný kytarista, líbezná houslička a basová kytara nás doprovázeli. Byli jsme i svědky dech-beroucího hudebního výkonu hry na kokosový ořech. Večerem zněli Rédlovky, Čechomori, Hoptropáci, Javory, došlo i na romantické Kameloty. Díky za to setkání a chvíle s písničkou.

Zuzka

JUNÁK ČERVENÉ PEČKY

<http://junak.cervenepecky.cz/>

Turnaj v ping-pongu 11.11.2010

Předvánoční turnaj pro všechny příznivce ping-pongu se podruhé uskutečnil ve školní tělocvičně. Kluci a pouze dvě zástupkyně z řad dívek byly rozděleny do skupin, jejichž vítězové se dočkali zasloužené sladké odměny. Zasoupeřili si i vedoucí. Napínavé souboje byly často prokládány silnými emocemi, vítěz ale musí mít jak pevnou ruku, tak i nervy. Nezbyvá než trénovat na odvetu v příštím roce.

Výsledková listina:

Děti

1. místo Petr Saulich - 11. oddíl
2. místo Kuba Hradílek - 13. oddíl
3. místo Fanda Berka - 12. oddíl

Dospělí

1. místo Michaela Martínková - 9. oddíl
2. místo Filip Nehasil - 11. oddíl
3. místo Jan Beránek - správce tělocvičny

Vendy

9. oddíl

<http://junak.cervenepecky.cz/9>

„Čáry-máry-fuk“ - aneb výjezd za kouzelníkem 12.12.2010

Cílem naší cesty se stalo Divadlo kouzel Pavla Kožíška v Líbezních u Prahy. Z prvních řad jsme shlédli originální představení iluzionisty Pavla Kožíška. Nechybělo ani společné čarování.

Betlémské světlo a vánoční tvoření 18.12.2010

... letos se zodpovědného úkolu (přivést Betlémské světlo) zhostily Tamča s Knoflíkem. Na kolínském vlakovém nádraží ho převzaly od brněnských skautů. Mezitím ostatní členky oddílu nachystaly v klubovně 9 vše potřebné pro plnění vánočních zvyků a výrobu dekorací. Pod rukama Kopretin vznikaly barevné kulíšky z papíru, přáníčka se sobem či rybičky z proutků a vlny. „Návštěvníci“, kteří přišli popřát hezké svátky a připálit si světýlko, mohli

hledat zlaté prasátko, zkusit hrníčkové věštění či jiné vánoční zvyky. Samozřejmě pro každého bylo místo i u stolu s „tvořením“.

Rok 2011 - jsme si zatím užívaly na „střediskových akcích“; čas oddílových výjezdů teprve přijde.

7. oddíl

Prahou plnou strašidel

Abychom po Vánocích, během kterých jsme jen jedly nebo sledovaly pohádky v televizi, nevyšly ze cviku, vydaly jsme se 8. ledna do Prahy, kde jsme se zúčastnily orientačního závodu *Prahou plnou strašidel*. Tuto akci zařadil Junák – svaz skautů a skautek s podporou Prahy 1. Celý závod se odehrává v malebných uličkách Starého Města a Malé Strany.

Startovalo se na Malé Straně. Každá hlídka obdržela mapu a bloček plný šifer. Ty jsme musely nejprve vyluštit, abychom dostaly názvy ulic, kde se strašidla skrývala. A mohlo se vyrazit. Úkolem bylo posbírat nejvíce kartiček strašidel v daném časovém limitu. Holky si vedly vsutku dobře. Kamenem úrazu byl onen časový limit. Jelikož jsme se tohoto závodu účastnily poprvé, špatně jsme si prostudovaly pravidla týkající se času, a tak jsme nasbíraly pěknou řádku minusových bodů. Příště budeme určitě chytřejší...

Přestože jsme neobsadily první příčky, závod jsme si opravdu užily. V Červených Pečkách prostě Itala z kuchyně nepotkáte...

za 7. oddíl Kíťa Langová

SEZNAMTE SE

Paní Ing. Radka Heydušková mistryně světa ve sportovním boji TAEKWONDO ITF z Červených Peček

V minulém čísle čtvrtletníku jsme si se zájmem četli o Vašem manželovi Marcelovi, který je mistr světa v technických sestavách. Vy jste se, paní inženýrko, stala v roce 1994 mistryní světa ve sportovním boji a devětkrát získala zlatou medaili i na mistrovství Evropy. Váš obývací pokoj je obývací slávy – je výstavou pohárů, medailí a diplomů.

Jsme rádi, že tak slavný sportovní manželský pár bydlí v Červených Pečkách.

Paní inženýrko, jak jste se k taekwondo ITF dostala a co tomu předcházelo?

Hrála jsem od šesti do patnácti let závodně tenis. V patnácti letech jsem se rozhodla tenis vyměnit za společenský tanec a protancovala se během studia na průmyslovce až k třídě A. Při studiu na VŠ stavební v Praze jsem objevila bojové umění taekwondo. Nadchlo mne a už jsem ho neopustila.

Vaše začátky v taekwondo?

Trénovala jsem 4x týdně. Při tréninku mi přišly vhod sportovní zkušenosti z tenisu i ze závodního tancování. První vítězství s modrým páskem bylo na jedněch z prvních závodů pořádaných v ČR

na začátku devadesátých let. Trénovala jsem více s chlapci než s děvčaty a to výrazně přispělo k mým úspěchům. Po skončení studia v roce 1993 jsem dostala nabídku do státní reprezentace. Řekla jsem si, „Práce stavebního inženýra na mne rok nebo dva počká a ona čeká dodnes!“

Kam jste se díky závodům taekwondo podívala?

Výčet zemí, kam jsem se díky závodům podívala, by byl hodně dlouhý. Nejraději vzpomínám na Malajsii a také na Argentinu. V Malajsii v roce 1994 hned na mém prvním mistrovství světa jsem získala nejceněnější úspěch – titul mistra světa ve sportovním boji, když půl roku předtím jsem v Polsku zvítězila na mistrovství Evropy v technických sestavách. Pamatuji se především na výbornou sportovní atmosféru v hale města Kuala Terengganu a na asijské tržiště. V Argentině mne zase ohromila čtrnáctiproudá silnice uprostřed Buenos Aires.

Vaše nejtěžší sportovní zápasy?

Hodně náročná byla tréninková soustředění státní reprezentace v přípravě na moje první mistrovství světa v Malajsii. Tvrdá příprava se mne osobně vyplatila podle hesla „Těžko na cvičišti, lehký v boji“ a „Co tě nezabije, to tě posílí“. Na mistrovství světa v Malajsii jsem musela porazit 5 výborných soupeřek pro získání titulu. Špička závodnic už tehdy byla velmi vyrovnaná, často záleží i na maličkostech včetně výkonu rozhodčích.

Jak jste si založila školu Taekwondo ITF Silla?

Po vystudování stavební fakulty ČVUT se mi podařilo jako první z českých taekwondistů dokončit trenérské studium na FTVS se zaměřením na taekwondo. V té době jsem již měla vlastní docela bohaté trenérské zkušenosti a tak jsem se v lednu 2001 rozhodla založit vlastní školu taekwondo. V Praze bylo tou dobou škol taekwondo poměrně dost. Poohlížela jsem se po menším městě a moje volba padla na Týnec nad Sázavou. Krátce nato jsem se seznámila se svým budoucím manželem, který je všestranný sportovec. Ve 44 letech získal titul mistr světa v technických sestavách a podruhé také 3. místo ve sportovním boji.

Jak probíhají tréninky ve škole Silla?

Začínáme rozcvíčkou, protahovacími cviky a nácviky bojových technik. Cvičí se v bílém oblečení podobném kimonu, kterému se říká „dobok“. Začátečníci mají pásek bílý a další barvy postupně jsou žlutá, zelená, modrá, červená a černá. Černý pásek smí nosit držitel mistrovských technických stupňů – „dan“. Pilní žáci již po půl roce cvičení mohou jezdit na závody. Ve srovnání s jinými sporty je taekwondo finančně nenáročný sport.

Tréninky probíhají v Kolíně v tělocvičně II. ZŠ Kmochova, v tělocvičně SPŠ elektrotechnické v Kutné Hoře, v Týnci nad Sázavou a v Kolovratech. V současnosti mne hlavně těší mezinárodní úspěchy mých žáků. A stejně velkou radost mám, když se dovím od bývalých žáků, jak moc jim cvičení v jejich životech pomohlo třeba tím, že získali sebedůvěru a fyzickou kondici. Pravidelný intenzivní pohyb a protahování je jedna z věcí, která mladým lidem chybí.

Tak snad pro naši dvouletou dceru Peťulku, kterou na tréninky bereme sebou a které se tam zatím moc líbí, bude sportování také dobrým základem do života jako je pro nás!

A plány? Spíše řeknu přání - v červnu přivést na svět Peťulce zdravého sourozence, rychle se dostat do co nejlepší kondice a ještě si zazávodit na velkých závodech v ČR. A také společně s manželem si zazávodit na ME a MS ve veteránské kategorii.

Bleskový dotazník:

Oblíbená hudba - hudba Daniela Landy

Oblíbené knížky - většinou od Dicka Francise

Oblíbené jídlo - palačinky s tvarohem

Tři věci na pustý ostrov - zavírací nůž Victorinox, plastová lahev, mačeta

Ing. Radka Heydušková, IV. Dan., silla@czbmi.cz

Předseda občanského sdružení a hlavní trenér školy taekwondo ITF SILLA

Děkuji paní inženýrce za zajímavé povídání. Škoda jen, že se do našich novin nevešlo v plném znění... Věříme, že o úspěších paní inženýrky a jejího manžela ještě uslyšíme. Přejeme Vám hodně zdaru ve sportovním a osobním životě.

Věra Miškovská

Baby klub ČEPEČKY

Pravidelné setkávání aneb „Herna pro naše nejmenší“ se od ledna 2011 koná každé úterý od 16 do 18 hod. v budově MŠ Č. Pečky. Kromě toho pořádáme i jednorázové akce pro širokou veřejnost.

Informace o tom, co se chystá, najdete na nástěnce ve vchodu do MŠ či na náměstí ve vývěsní skříňce knihovny; no a nebo – a to hlavně – vždy „nejčerstvější zprávy“ – na našich webových stránkách: <http://www.zscp.cz/bk>.

Jak jsme slavili Tři krále

Rozhodli jsme se, že obnovíme v našem městysi tradici „Tří králů“. Tedy jen v malé části „horních Peček“. Ne, že bychom na zbytek obce zanevřeli, ale máme malé nožičky a v poledne máme rádi plné břicho a trošičku si odpočinout. Tak jsme obešli jen to, co jsme stihli.

Ráno 6. ledna bylo ještě moc práce. Stříhali jsme, lepili a malovali koruny.

Posvačili jsme a vyrazili. Byli jsme čtyři, ale vůbec to nevadilo. Všude jsme zazvonili, zazpívali: „My Tři králové jdeme k vám...“, na dveře napsali (tedy tetá napsala, nám to ještě tak dobře nejde) K+M+B+2011, rozloučili se a šli dál. Ale představte si. Lidé nám, za tuto naši zábavu dávali mandarinky, jablíčka a dokonce i bombička. Všem jim moc děkujeme a slibujeme, že za rok přijdeme zase. A vyrazíme již před svačinou, abychom Vás stihli potěšit víc.

Dětský klub PECKA

Z LIDOVÝCH ZVYKŮ A OBYČEJŮ

Od Masopustu do Velikonoc očima
našich předků

Masopust

je předělem mezi zimou a probouzejícím se jarem. Jeho délka je daná Velikonocemi. Začíná vždy po svátcích Tří králů a končí v úterý před Popeleční středou, po níž nastává čtyřicetidenní předvelikonoční půst.

Je to dlouhé období, které souviselo s oslavou končícího zimního období a nadějí na příští úrodu, plodnost, zdraví, hojnost a blahobyt. Veselí, tanec a zpěv, jídlo a pití, spousta legráček, to vše provázelo masopust.

V roce 2011 připadá termín masopustního úterý na 8. března.

Masopustní dny:

Tučný čtvrtek – poslední čtvrtek před masopustní nedělí. „Kdo v tento den hodně jí a pije, tomu v příštím roce nebude chybět síla a zdraví.“ Proto se zabýjelo, pekly husy a vše se zapíjelo pivem.

Taneční neděle – „Obilí a len budou tak vysoké, jak vysoko budou tanečníci vyskakovat.“ A proto se někdy tančilo od soboty až do pondělí v noci.

Masopustní pondělí – „Mužovský bál“ – taneční zábava, kam nemohli svobodní, pouze ženatí a vdané.

Maškarní úterý – průvod masek obcházel dům od domu se zpěvem a tancem. Masky, které v průvodu nesměly chybět: medvěd, kobyla, bába, žid, smrt, komíník, hrachovec a mnoho dalších.

Popeleční středa – začíná období předvelikonočního půstu. Bývalo zvykem, že po domech chodil směšně oblečený muž a hledal Masopusta. Prohlížel kouty, skříně a vykoledoval si zbytky z masopustních hodů.

Pranostika: „Masopust na slunci, pomlázka u kamen“

Velikonoce

Tradiční oslava jara, nejvýznamnější svátky křesťanské církve, spojené s památkou umučení a vzkříšení Krista. Slaví se vždy po jarní rovnodennosti, první neděli po jarním úplňku. Můžou být mezi 22. 3. a 25. 4.

V roce 2011 připadá termín Velikonoční neděle na 24. dubna.

Pět neděl do Velikonoc:

V celém období až do Božího hodu velikonočního se omezovalo v jídle, ale i společenském životě. Dříve byly zakázány svatby, zpěv a zábavy.

Černá neděle (první neděle po Popeleční středě), také Pučálka, Liščí, Černá, podle oblečení žen v období půstu. Pučálka – dle pokrmu z namočeného a usmaženého hrachu. Liščí – maminky tajně pekly preclíčky, které navlékaly na vrbové proutky a svazovaly červenou mašlí a zavěšovaly na stromy s tím, že je nadělila liška.

Pražná neděle (druhá neděle po Popeleční středě) podle pražmy – staroslovanského pokrmu z praženého nedozrálého obilí. Nebo také „sazometná“. V tento den se dělal pořádek a vymetaly se komíny.

Kýchavá neděle (třetí neděle po Popeleční středě) – „kolikrát člověk v tento den kýchne, tolik bude ještě živ.“

Družební neděle (čtvrtá neděle po Popeleční středě). V tento den bylo povoleno svobodné „chase“ sejít se a pověsilit, při této příležitosti se pekly koláče „družince“.

Smrtná neděle (pátá neděle po Popeleční středě) – vynášení Moreny (vyhánění zimy). Je to slaměný panák s pomalovaným obličejem, na krku korále z vyfouklých vajec. Je slavnostně vynášena ze vsi, zapálená a vhozená do vody.

V Červených Pečkách budeme vynášet Morenu 10. dubna v 15:00.

Květná neděle (šestá neděle po Popeleční středě) – světily se větvičky jívky, kterým se přisuzovala zázračná moc, měly pomáhat proti pohromám i nemocem. Zastrkovaly se za rám svatých obrazů, za domácí kříže nebo se zapichovaly na kraj pole, aby chránily úrodu.

Po Květné neděli začíná Pašijový týden, což je poslední týden před Velikonocemi, na památku Kristova utrpení. Jak vlastně název pašije vznikl? Na Květnou neděli totiž Kristus se svými učedníky do Jeruzaléma přijel proto, aby spolu se židovským národem oslavil

nejdůležitější svátek jejich roku – *Paschu*. Tento svátek pochází z pradávných dob, kdy pastevci obětovali s příchodem jara mladého beránka. Krví potřeli kůly stanů na ochranu před zlými duchy, maso připravili na otevřeném ohni a společně snědli. Dnešní interpretace svátku souvisí s odchodem Izraelitů z Egypta; anděl pobil prvorozené syny Egyptanů, ale pominul právě domy Hebrejců označené krví beránka.

Pašijový týden

Modré pondělí a Žluté úterý – ve všech domech se uklízelo.

Škaredá středa, nazývaná také **Sazometná**. Je prvním den ze svatého - pašijového týdne. Název Škaredá pochází od toho, že tento den Jidáš zradil Krista. Sazometná zase podle toho, že se v tento den obzvlášť doporučuje vymetání komínů. Pozor - prý není dobře se ten den mračit, jinak se budete mračit po všechny středy v roce.

Velikonoční Třidení - vrcholem a středem křesťanské liturgie je „slavnost tří velikonočních dnů utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Páně“. Toto třidení začíná večerní eucharistií na Zelený čtvrtek a končí modlitbou večerních chval o Velikonoční neděli. Svátek Velikonoc je tedy tvořen Zeleným čtvrtkem, Velkým pátkem, Bílou sobotou, Velikonoční nocí a Nedělí zmrtvýchvstání.

Na **Zelený čtvrtek** se odehrály tyto události: Ježíšova večeře na rozloučenou, při níž ustanovil tajemství eucharistie (dnes mše svatá) a myl apoštolům nohy; následovala Ježíšova modlitba a jeho zajetí. Má se držet přísný půst; je povoleno jediné syté bezmasé jídlo. Z tohoto půstu pochází název Zelený čtvrtek. Nebo též podle barvy Olivové hory, kde začalo Kristovo utrpení. Hlas zvonů, které tento den utichají až do soboty (odlétají do Říma), nahrazují řehtačky. Při posledním zvuku zvonů se cinkalo penězi, aby se držely celý rok. Někde se zvonilo paličkou o hmoždíř, aby stavení opustil hmyz a myši. Tento den se pečou Jidáše, zvláště tvarované obřadní pečivo z kynutého těsta, které se pro zdraví mají jíst potřené medem.

Pranostika: Je-li Zelený čtvrtek bílý, tak je teplé léto.

Velký pátek je připomínkou dne smrti Ježíše Krista. Ten den byl odsouzen, popraven na kříži i pohřben. Velký pátek je vzpomínkou na ukřižování, a proto je prožíván jako den postu ve znamení smutku, ticha a rozjímání. Výzdoba kostela je chudá, žádné květiny ani svíce na oltáři, písně se zpívají bez doprovodu varhan a zvony mlčí. Věřilo se, že se země otvírá a vydává poklady. Lidé se omývali rosou, aby byli chráněni před nemocemi. Nemělo se hýbat zemí, tudíž ani pracovat v poli nebo v sadu. Nesmělo se ani prát prádlo. Věřilo se také, že vycházejí na souš vodníci a otvírá se hora Blaník a lze se setkat s Blanickými rytíři.

Pranostika: Velký pátek deštivý – dělá rok žízňivý. Když na Velký pátek hřmí, na poli se urodí.

Na **Bílou sobotu** se v modlitbě a postu očekává vzkříšení. Na Bílou sobotu se zásadně neslaví mše svatá a další svátosti, kromě pomazání nemocných a svátosti smíření. Čtyřicetidenní půst končí. Nosilo se bílé roucho - je možné, že název Bílá sobota pochází odtud. Bílé roucho symbolizuje čistotu a připomíná smytí hříchů křtem. Hospodyně měla doma uhasit všechny ohně a s sebou ke kostelu vzít poleno, aby jej zapálila v posvěceném ohni a doma jím opět oheň rozžehala.

Na Bílou sobotu se pečou mazance i velikonoční beránci, pletou se pomlázky z vrbového proutí nebo březové metličky a zdobí se vajíčka. Zvony se vrací z Říma a opět se rozezní.

Pranostika: Prší-li v noci na Bílou sobotu, bude v létě nouze o vodu.

V noci ze soboty na neděli se odehrál zázrak Kristova zmrtvýchvstání. Proto se ta noc nazývá **Velkou nocí**.

V neděli, na **Boží hod velikonoční**, Kristus vstal z mrtvých. Stalo se tak za svítání 'prvního dne v týdnu', neboli 'prvního dne po sobotě' (která byla podle židovského kalendáře posledním dnem týdne). Kněží

světli pokrmy, které do kostela sebou přinesly hospodyně. Kousek z posvěceného jídla dostala i každá návštěva, zvěř, voda, sad. Nesměly se vykonávat i některé práce – např. zametat, stlát, vynášet hnůj, mýt nádobí, šít nebo čistit boty.

Pranostika: Na Boží-li hody prší, sucho úrodu vysuší.

Pondělí velikonoční je dnem uvolnění a veselí, dnem vzývajícím nový život a zajišťujícím zdraví. Tradiční vyplácení pomlázkami (slovo pomlázka pochází od pomladit) má ženám symbolicky předat posilující životadárnou mízu stromů. Chlapci chodí dům od domu za děvčaty s pomlázkami, šlehají je a vinšují. Za to dostanou malovanou vajíčka.

Pranostika: Na Velikonoce jasno – bude laciné máslo.

Sestavila Alena Petrusová

Kam na výlet

Je jaro a já Vás zvu do Polepského údolí s průvodcem po přírodních lokalitách Kolínska. Jedná se o údolí s meandrujícím potokem POLEPKOU. Najdeme tu vysoké skalní stěny, mokřiny s tůňkami i slunné stráně. Toto území bylo již osídleno v neolitu - mladší době kamenné 5700 – 4200 př.n. letopočtem.

V údolí Polepky byly tři TVRZE - Ratboř, Pašinka a Hranice. O tvrzi Hranice je první zmínka v roce 1383, později sloužila jako hospodářská budova – dnes jsou zbytky tvrze zbourány.

Na polepském potoce bychom v minulosti napočítali 11 mlýnů. O Červeném mlýně - Hranickém už psal kronikář Mikuláš Dačický z Heslova. Popsal událost, kdy zabil mlynářský chasník mlynářku, ukradl jí peníze a utekl. Najdeme tu Kohoutův mlýn, Kardův, Hannichův (byl postaven až koncem 17. století.), dva pašinecké a dva polepské mlýny. V horním polepském mlýnu Rajských se narodil Jakub Krčín – zakladatel jihočeských rybníků. Mlýn je již zbouraný. Na konci Polep je mlýn Holečkův.

V roce 1750 se začíná v údolí potoka s těžbou českého granátu – pyropu - pro šperkařské účely v lokalitě Granátnice. Dodnes jsou znát šachtice a valy šterku. Těžily se také hvězdnaté křemeny zelené barvy. Granáty byly rýžovány z rozpadlé horniny v rybníčku Granátník. S těžbou granátu se v okolí Kolína usazují brusiči granátů, v roce 1774 si zakládají i vlastní cech. Těžba končí na konci 18. století.

U rybníčku roste přeslička největší, je to vzácná a ohrožená rostlina. Obdivujeme kamenný viadukt s podélnou osou ve tvaru písmene S dlouhou 109 m. Má 7 oblouků, maximální výška nad terénem je 31 metrů. Celá stavba trvala 5 měsíců a byli přizváni odborníci z jižních Tyrol.

Skála u Kohoutova mlýna je využívána pro sportovní lezení. O údržbu a správu skály se starají členové horolezeckého oddílu „Potkali se u Kolína“. Nadmořská výška údolí je od 230 m do 300 m. Červené Pečky leží v n.v. 280 m. Území patří do lokality Kutnohorská plošina.

Přes Polepy, okolo Holečkova mlýna, vede cyklostezka až ke kovošrotu. Přes polepské údolí se staví nový most, který by měl být hotový do tří měsíců. Obchvat Kolína pokračuje pod nový železniční most na Ledečko a pod silnici na Hluboký Důl. Je to obrovské dílo, které stojí za prohlídku.

Občanské sdružení Polepy si dalo za cíl zvelebit údolí Polepky. Na cestě údolím jsou dvě informační tabule u Polep a u Pašinky.

Území je porostlé lípou srdčitou, habrem, javorem, borovicí a křovinami. V okolí potoka bylo zjištěno 114 druhů pavouků. Nejlépe prozkoumanou skupinou brouků jsou střevlíci – bylo zjištěno 106 druhů. Některé rostliny patří mezi vzácné a ohrožené druhy.

Krásnou procházku do blízké přírody přeje

Miškovská Věra

Anabáze - aneb cesta za svobodou dlouhá 25.000 kilometrů (1.část)

Při postupném zpracovávání jednotlivých hesel místní vlastivědy se občas podaří, díky navázaným a mnohdy i zprostředkovaným kontaktům, získat velmi zajímavé materiály, které umožňují i jiné pohledy na líčené události. A někdy jsou to skutečnosti zcela odlišné či přímo si odporující s tím, co již bylo napsáno v novinách, časopisech i knihách.

Jedním takovým dílkem je i autentická výpověď zdejšího rodáka Josefa Cikána /1914-1985/, účastníka zahraničního odboje za druhé světové války. Díky laskavosti a se souhlasem jeho dcery, paní Evy Kubálkové z Prahy, se do ní můžete začíst a určitě nebudete litovat času, který jste na to vynaložili. Ostatně posuďte sami:

Do služeb banky Slavie jsem nastoupil 1. listopadu 1935 v Bratislavě. Později jsem byl přeložen do její kanceláře v Košicích, po záboru Košic jsem přešel do Prešova a v roce 1939 jsem se vrátil opět do Bratislavy.

Na podzim 1939 jsem jako mnoho jiných Čechů dostal vyrozumění, že jsem přeložen do Brna. Protože se mi do tzv. Protektorátu nechťelo, rozhodl jsem se, že odejdu za hranice, kde se tvořily československé jednotky.

Domluvil jsem se s kolegou Rudolfem Panešem a Václavem Zahálkou, že půjdeme společně. Kolega Slavětínský odešel dříve a slíbil, že nám podá zprávu, ale na ni jsme čekali marně. Sháněli jsme informace a od pana Mráze, vedoucího bratislavské organizace, který byl též zapojen do převádění uprchlíků, jsme se dozvěděli, že tzv. linky všechny popraskaly. Rozhodli jsme se proto, že nebudeme na jejich obnovení čekat a půjdeme sami.

28. února 1940 jsem v bance oznámil, že odjíždím do Brna, a spolu s Panešem a Zahálkou jsme odjeli do Trnavy k našemu zástupci p. Škodovi. Ten nám umožnil spojení s pašerákem, s jehož pomocí a za 300 Kč za muže jsme překročili slovensko-maďarské hranice. Sněhu v té době bylo místy po pás. Promočení jsme přišli do vesnice Vagovce (tehdy maďarské), kde jsme se trochu osušili a časně ráno jsme odjeli ze Šaly n. Váhom do Budapešti. Od p. Škody jsme měli adresu jeho manželky, která již byla v Budapešti, a ta nás zavedla na francouzský konzulát.

Uniformovaní strážníci, kteří stáli před konzulátem, si nás ani nevšimli, bohužel si nás nikdo nevšiml ani uvnitř a maďarský vrátný nás vyhodil s odůvodněním, že se dnes pro Čechy neúřaduje. Jakmile jsme opustili budovu, zastavili nás dva členové civilní policie a žádali na nás legitimace. Poněvadž jsem šel s Panešem vpředu, Zahálka s p. Škodovou se rychle obrátili a odešli, aniž by policie měla možnost je zadržet.

Odvedli mě s Panešem na strážnici, kam se Paneš zdráhal jít. Strážník Paneše nakopnul a od Paneše dostal pár fack. Po převezení na policejní ředitelství byl s námi sepsán protokol (v plynné češtině). Paneš měl být za uhození strážníka předán přímo Němcům. Ale dopadlo to tak, že postižený strážník Panešovi těch pár fack zase vrátil (až mu rozbil brýle), podali si ruce a protokol o předání byl roztrhán.

Potom nás zavřeli do místnosti velké cca 20m², kde nás bylo asi 35 lidí všech národností, nejvíce ovšem Čechů. Třetí den nás „zeleným antonem“ odvezli do věznice Toloncszász. Při cestě sbírali po stanicích zadržené tuláky a prostitutky, až byl vůz doslova našlapán.

V Toloncszászu se dojemně starali, abychom neměli vši. Prohlíželi nám šaty tak dlouho, až v nich nezbylo nic, co nebylo přišito. Mezitím, co nás nahnali pod sprchy, dali nám šaty a prádlo do odvěšovacího kotle. Ale měl jsem dojem, že to byla umělá líheň, protože šaty nám doslova samy přišly naproti. Aby nám ušetřili starost, čím se budeme česat, ostříhali nás dohola.

Takto ošetřené a upravené nás strčili do místnosti mezi Maďary (české oddělení bylo v té době v karanténě). Společnost byla opravdu vybraná, hodná názvu „uzavřená“. V 80-ti členném osazenstvu byli zastoupeni tuláci, zloději, kasaři, rumunští zběhové, homosexuálové a nevím co ještě.

V tomto milém prostředí jsme s Panešem pobýli 14 dní a pak nás převedli do českého oddělení, kde nás bylo na světnici přes sto. Takové tam byly světnice dvě. Za pobytu v maďarské světnici jsme zjistili, že vždy v sobotu nebo den před svátkem pozavírali všechny

tuláky v Budapešti, aby nedělali ostudu. V pondělí nebo po svátku je zase pustili.

Spali jsme na holém betonu s jednou příkrývkou, okna u stropu byla vytlučená. Dali jsme si s Panešem příkrývky pod sebe a přikrývali jsme se svým koženým kabátem. Strava byla dietní, k snídani nahnědlá vlažná voda, které říkali káva a kousek průhledného chleba velikosti dětské dlaně. K obědu opět vlažná voda neurčité barvy, ve které jeden šťastlivec našel dva kmíny. Občas byl též hrách nebo fazole, správněji kaménky s hrachem nebo fazolemi a večer opět ta výborná káva pro změnu bez chleba. Aby nám lépe chutnalo, chodili jsme každý den ráno na vycházku, kde se prováděl výměnný obchod s Maďary. Mnohý vyměnil poslední košili za chleba.

Dlouhý čas jsme si krátili různými sporty, například chytáním vši. Jeden přeborník jich v jedné košili nachytal 56 kusů. Vypravovaly se různé anekdoty a rýmováčky. Jedním z nejčilejších, kteří se starali o zábavu, byl nynější ministr výživy Václav Majer. Zajímavé byly též ranní lékařské prohlídky, které konali dva felčari /na delší dobu ubytovaní ve věznicí/. Jeden měl v rukou skříňku s aspirinem a druhý ze vzdálenosti dvou metrů házel aspirin do otevřených úst nemocného. Při těžších nemocech dal dva, ale aspirin to byl v každém případě.

10. dubna 1940 jsem byl s Panešem zařazen do skupiny dvaceti lidí, vybraných na „šup“, zpět na Slovensko. Předtím nás navštívily lady's z anglického konzulátu a každý, kdo neměl prádlo nebo obuv, dostal nové a k tomu 20 pengö.

V doprovodu strážce nás dopravili vlakem do Sence a v noci pohraniční maďarská stráž se slovy „do rána zmizte“ nás doslova vykopala z Maďarska.

S Panešem jsme se odtrhli od skupiny, obešli strážce a pěšky ještě téže noci jsme došli do Galanty a odtud ráno vlakem znovu do Budapešti. Na předem určené adrese se nás sešlo asi 40. Večer jsme se vytratilí za Budapešť a odtud nákladním autem jsme odjeli až na jugoslávské hranice. Jugoslávci nás již očekávali a starali se o nás opravdu bratrsky. V Bělehradě jsme si s Panešem řekli, že navštívíme tamější Slávii. Byli jsme srdečně přijati a přes ujištění, že nic nepotřebujeme, nám bylo vnuceno každému 100 dinárů.

18. dubna 1940 jsme s transportem 120 Čechů a Slováků odjeli z Bělehradu přes Soluň, Istanbul, Skutari a Alepo do Bejrútu, kam jsme přijeli po 7 dnech jízdy vlakem. Byli jsme ubytováni ve stanovém táboře za městem. Překvapilo nás, jak mnoho Arabů mluví česky. Byli to odchovanci Baťovy školy ve Zlíně.

Jedli jsme většinou banány a pomeranče, protože dvakrát denně skopové, které na oleji připravovali Senegalci, bylo na naše žaludky příliš silné.

Po deseti dnech čekání jsme 7. května 1940 odjeli lodí Mariete Pacha se zastávkou v Haifě a Alexandrii do Marseille. Plavba trvala 7 dní, moře bylo klidné a příšerně horko.

V Marseille jsme byli ubytováni v pevnosti cizinecké legie Fort St.Jean s krásnou vyhlídkou na přístav. Spali jsme na dvoře, protože všechny prostor v obytných místnostech zabraly štěnice. Po dvou dnech jsme odjeli do Agde, kde bylo středisko čl. jednotek. Tam jsme se konečně setkali se Slavětínským. Zahálka byl v jiném městě u S.P.O. Ubytovaní jsme byli ve dřevěných barácích a na přikrýtky každý dostal půl vojenského pláště. Po odvodu jsme dostali uniformy, mžděli se tomu tak říkat. Byly to plátěné montérky, kdysi bílé, kalhoty jsem měl do půl lýtek a dole jako od psa utržené.

Byl jsem přidělen k pěšímu pluku č. 1 v Montagnacku, Paneš k dělostřeleckému pluku do Lanuvell a Slavětínskýž zůstal v Agde. S ním jsem se sešel až později v Anglii.

U své roty jsem dostal prádlo, zašpekované snad ještě z minulé války. Při praní v řece jsem je pustil po vodě. Zbraně byly snad ještě z doby napoleonských válek. Dlouhé pušky na jednu ránu. U roty jich bylo několik druhů.

Obyvatelstvo se k nám chovalo zdrženlivě. Byli jsme pro ně jen „sala etranger“, pro které musí Francie do války.

Také morálka v našem vojsku byla špatná, zásluhou ve Francii usazených Slováků, kteří říkali, že nemají pro co bojovat, protože mají svůj „slobodný štát“.

8. června jsme konečně odjeli na frontu. Vlakem a později auty až na 30 km od Paříže a pak pěšky. Cestou jsme potkávali francouzské vojáky jdoucí směrem od fronty, beze zbraní, ale třeba se třemi bidony vína na opasku. Smáli se nám, kam to ještě jdeme. Z odhozených zbraní jsme si vybírali lepší pušky a sbírali střelivo.

13. června jsme zaujali první obranné postavení na řece Marně. Vykopali jsme zákopy a pozorovali, jak se fronta pohybuje mimo nás v místech, kde Francouzi nekladli žádný odpor. Časně ráno byl dán rozkaz k ústupu a odpoledne jsme zaujali druhé postavení. Místo odpočinku jsme stavěli protitankové zátarasy. Ještě jsme nebyli ani hotoví, když byl nařízen další ústup. Díky Francouzům byla totiž fronta asi 130 km za námi. Ustupovali jsme nepřetržitě dva dny a dvě noci směrem k městu Montro, kde byl jediný most, po kterém se dala přebročit řeka Seina. Most byl plný rozbitých vozů, mrtvol a na mnoha místech byl proražen od leteckých bomb.

Po přejití mostu a projití města jsem se únavou zhroutil a spal až do pozdního odpoledne. Dlouho mně trvalo, než jsem našel svoji jednotku, ze které zbyly jen žalostné trosky. Večer nás naložili do kamiónů a odvezli na nějakou stanici, odkud jsme odjeli vlakem směrem na Gien, ležící na řece Loire. Most přes řeku byl stejně zatrasen jako Montro a byla ho jen polovička, naštěstí polovička po celé délce.

Za řekou jsme 17. června zaujali obranné postavení. Vykopali jsme zákopy a přečkali klidnou noc. Druhý den ráno jsme na druhém břehu řeky spatřili Němce a nastala pravidelná přestřelka z lehkých zbraní. Z naší strany jen z pušek, protože kulomety nám nestřílely. Odpoledne začala střílet francouzská děla, ale brzo umkla. K večeru se ozvali Němci s těžkým dělostřelectvem a vypůjčili si nás na tři hodiny tak, že jsme nemohli zvednout ani hlavu. Poté Němci překročili řeku a skončili hezky daleko za námi. Náš úsek jsme drželi až do noci, kdy byl dán rozkaz k ústupu. Poněvadž byla tma, střílela jedna naše jednotka do druhé, avšak díky zbraním, kterými jsme byli vybaveni, se nikomu nic nestalo. Měl jsem sice prostřelenou botu, ale netroufám si tvrdit, že by naše „moderní zbraně“ měly takovou účinnost. Ráno za svítání jsme se dali trochu dohromady a nastal opět nekonečný ústup bez cíle.

Dne 21. června 1940 bylo vyhlášeno příměří. Nasedli jsme do vlaku a jeli směrem na Bordeaux. To však již bylo obsazeno Němci a tak jsme se museli vrátit zase na jižní pobřeží. V Narbonu jsme vystoupili z vlaku. Ze dvou pluků zbyly jen dva prapory. Loď nebyla žádná k dispozici a tak jsme se měli rozhodnout, zda půjdeme jako jednotka či jednotlivci se zbraněmi do Španělska, či ať si dělá každý, co chce.

Mezitím byl navázán styk s Londýnem, odkud jsme se dozvěděli, že pro nás jede do přístavu Setee egyptská loď Rod el Farag.

Francouzi nás na loď pustili pod podmínkou odevzdání zbraní. Zde se opět našli lidé, kteří odmítli pokračovat v boji a byli to zase Slovinci, ale i Češi, usazení ve Francii.

27. června jsme konečně opustili břehy Francie, která nás tolik zklamala. Plavba do Gibraltaru trvala 4 dny. Cestou jsme měli několik ponorkových poplachů, ale nic se nestalo.

2. července jsme se zařadili do velkého konvoje a vypluli do Atlantiku. Ihned jsme na sobě poznali rozdíl, jaký je mezi Středozemním mořem a Atlantikem. Hlavně to pocítil žaludek, který důrazně odmítal cokoliv přijmout, ale zato se snažil vydat ven i to, co v něm nebylo. Rod el Farag byla nákladní loď. Spali jsme v podpalubí i na palubě a při stálém kymácení jsme se kouleli sem a tam jeden před druhého. Nežli si naše žaludky zvykly, nikdo neprojevil zájem o záchody, provizorně postavené na palubě, a tak netušil jejich záludnost. Při stálém kymácení lodi bylo zcela snadné, že si ulevující muž sedící na kbelku po pádu vylil celý obsah za krk. Bylo z toho trochu klení, hodně smíchu, ale poněvadž bylo mořské vody dost, bylo vše brzo v pořádku.

Náš konvoj plul až k Azorám a odtamtud teprve vzal kurs na Anglii, kde jsme 13. července přirazili k můstku v přístavu Liverpool. Z přístavu jsme šli přes město na nádraží. Všude byl klid a pořádek, nebýt ve městě protitankových překážek, nikdo by nepoznal, že je válka. Angličané se na nás usmívali, některý mrkl okem neb zvedl palec. Naložili nás do osobních vagonů s potahovanými sedadly, ani jsme nechtěli tomu věřit, že je to třetí třída. Z malé staničky, asi dvě hodiny jízdy z Liverpoolu, jsme odešli do rozsáhlého parku pod hradem Cholmondeley, kde již byly připraveny stany. Tam již byly některé jednotky, které měly ještě čas odjet z Bordeaux. Setkal jsem se tam opět se svými spolupracovníky Panešem, Zahálkou, Slavětinským a Škodou.

Mimo stanů jsme dostali polní uniformy, přikrývky, pláštěnky do deště, zkrátka vše, co voják potřebuje.

Okolní obyvatelstvo k nám bylo úžasné dobré, mělo o nás veliký zájem. Zvali nás na pověstný „cap of tea“ (šálek čaje). Každý z nás jim nechal nějaký suvenýr – lvíčka, knoflík apod...

Jednou se stalo, že jedna mladá Angličanka loudila na našem vojákovi nějaký ten suvenýr. Poněvadž voják anglicky neuměl a samozřejmě, že ona česky také ne, pomocí rukou znázorňovala, co chce. Palec a ukazováček uzavřela v kroužek a ukazováček druhé ruky strkala do vzniklého kroužku a zase vytahovala. Toto stále prováděla a doprovázela to prosebnými pohledy. Náš milý člověk hned pochopil, mladou lady objal a provedl prakticky to, co podle svého vyrozuměl z tak věrného znázorňování rukama. Samozřejmě z toho byl průšvih a vyšetřování. Nakonec se zjistilo, že Angličanka chtěla památku v podobě francouzské mince s dírkou uprostřed. To co chtěla, nedostala, ale památku na našeho vojáka rozhodně měla.

V tomto táboře jsme zůstali až do pozdního podzimu a pak jsme se přestěhovali do barákového tábora v Midlandu, nedaleko města Leamingtonu. V tomto táboře byl 1. pěší prapor, u kterého jsem byl společně se Zahálkou a Slavětinským. Paneš a Škoda byli u dělostřeleckého pluku asi 1,5km od nás.

Nyní nám nastal tvrdý výcvik a po jeho skončení jsme měli častá několikadenní cvičení s anglickými jednotkami. Všechny anglické jednotky odcházející na africkou frontu měly poslední závěrečné cvičení s námi snad proto, že náš výcvik byl podobný německému. Angličané nemohli pochopit, že tak dobří vojáci nejsou oholeni, když oni se holí každý den. Jednou anglický důstojník, člen mise na našem velitelství, domlouval našemu vojákovi, který byl silně podnapilý, proč není oholen. Zkoušel to anglicky, francouzsky, ruský, a když náš voják mu stále nerozuměl, spustil na něho německy. A to bylo zle, neboť ten ho na místě ztrestal. Po vystřízlivění měl výmluvu, že jak slyší německy, tak že nezná bratra. Angličan to pochopil a ještě se omluvil, že neměl mluvit německy.

Když už jsme se naučili tolik, že jsme se mohli domluvit, setkávali jsme se s lidmi, kteří neměli o kontinentu ani ponětí, tím méně o Československu.

V září 1941 jsem byl zavolán na velitelství praporu, kde byli vysocí důstojníci MNO z Londýna. Po povšechné debatě o situaci doma, jsem byl tážán, zda-li bych se odvážil seskoku na naše okupované území. Řekli, že je to úkol těžký a nebezpečný, vhodný jedině pro dobrovolníky a ty že čeká z 90% jistá smrt. Prohlásil jsem, že jsem ochoten k návratu domů touto cestou.

Odjel jsem potom se skupinou vybraných mužů do kurzu pro výcvik parašutistů, který byl ve Skotsku, blízko přístavního městečka Maleig, poslední železniční stanici z Glasgowa na sever.

Výcvik trval čtyři týdny. Učili jsme se zacházet s trhavinami, střelbě ze všech druhů zbraní, boji zblízka, morseovce, šifrování, čtení map apod. Za instruktory jsme měli skotské důstojníky v sukních, kteří jako kamzíci skákali po skalách, až jim bylo vidět – zkrátka pod těmi sukněmi nic nenosili.

Na ukončení kurzu byl „finále super“, který trval do časných ranních hodin. Major, velitel školy, nám vyhrával na dudy, až nám vstávaly vlasy na hlavě. Nyní chápu, proč Skotové při útocích hrají na dudy. Monotónní zvuky tohoto nástroje přivedou člověka až do nepřítelství.

Po ukončení kurzu jsme odjeli do Manchesteru, kde se prováděly seskoky padákem. Při výdeji padáku nám bylo vydávajícím docela vážně řečeno, že v případě, že se padák neotevře, máme si přijít pro jiný. Teprve po chvíli si uvědomil, co říká.

První seskok padákem, ne nejlhčí, se provádí z větší výše a není čas na nějaké pocity. Několik vteřin jsem měl dojem, že jsem skočil do prudkého proudu vody a než jsem se vzpamatoval, již jsem se klidně houpal na otevřeném padáku. Čím více seskoků, tím je více času sledovat postup otevírání padáku a doba otevření se zdá čím dál tím delší. Nejhorší jsou seskoky z balónu, protože se padák otevírá tíží volného pádu a ne jako u letadel proudem vzduchu od motorů. Při seskoku z letadla vynese proud vzduchu padák skoro nad letadlo, z balonu parašutista padá polovinu výšky volným pádem, než se padák otevře (skáče se z výšky 180-240 m).

Po skončení těchto kurzů jsme se každý vrátili ke svému útvaru s upozorněním, že v případě potřeby budeme zavoláni.

Měli jsme přiděleny obranné úseky na pobřeží. Po rotách jsme se střídali na stráž u pana presidenta, který bydlel v malém zámečku nedaleko Londýna. Prováděli jsme jen noční pochůzky kolem vesničky. Osobní stráž presidenta tvořili staří vysloužilí vojáci. Pan prezident k nám do stanů chodil občas na čaj a vykládal o situaci. Procházel se sám po okolí, rozmlouval s vesničany, kteří ho měli upřímně rádi.

pokračování příště

SERIÁL: „VÝZNAMNÉ STAVBY V NAŠEM OKOLÍ“

Dnešním číslem bychom chtěli zahájit pravidelnou sérii článků, která si klade za cíl přinášet na stránky čtvrtletníku něco z bohaté historie domů v našem městysi a jejich majitelů. A tak se tedy seznamte s prvním z nich – Lékárna „U Zámku“, č.p. 10:

75 LET LÉKÁRNICKÝCH SLUŽEB

Reminiscence aneb ohlédnutí za minulostí.

Jak název napovídá, lékárna v Červených Pečkách oslaví 75 let své existence. V historii farmacie to není nijak omračující výročí. Na našem území jsou známy daleko starší lékárny, např. v Litoměřicích (zřízena 1320), na Malém náměstí v Praze (r. 1353), v Litomyšli (1383).

Nejstarší zmínky o lékárnících jako profesi pocházejí ze starého Egypta a nutno říci, že už tehdy toto povolání podléhalo určitým pravidlům. V průběhu středověku vždy museli své znalosti a dovednosti prokazovat před přísnými komisemi složenými převážně z lékařů.

Pravidla pro provozování lékáren byla pevně daná. Za Rakouska-Uherska byly ceny léků stanoveny ministrem vnitra, léky byly vydávány na předpis ve dne i v noci, v neděli i ve svátek. Dohled příslušel okresnímu lékaři a okresním úřadům, o zřizování rozhodovalo Grémium – sdružení samotných lékárníků.

Na začátku 20. století existovaly dvě možnosti, jak vystudovat farmacii. Buď absolvovat 6 let gymnázia nebo reálného gymnázia a složit zkoušku z latinského jazyka a pak vystudovat farmacii na univerzitě, nebo se vyučit v lékárně po dobu 3 let (tyrocinium), podrobit se zkoušce z odborných praktických a přírodovědných znalostí a ještě v témže roce nastoupit na studia na univerzitě v délce 4 semestrů. Vést lékárnou tak mohl v uplynulých desetiletích magistr farmacie nebo doktor přírodních věd.

Součástí každé lékárny musela být alespoň výdejna medikamentů, pracovní lékárníka, sklad léčiv a laboratoř nebo-li přípravná léků, kde se připravovaly lektvary, masti, odvary, maceráty a pilulky.

Jen v nepatrném množství lékáren se až do dnešních dnů zachovalo jejich původní vybavení. Dochované nápisy na zásuvkách a stojátkách (nádobách) naznačují, že sortiment a surovinové zásoby lékáren byly velmi bohaté.

Po tomto všeobecném úvodu zaměříme svoji pozornost na to, co je nám v této věci nejbližší, tedy na místní lékárnou.

Lékárnu otevřel magistr farmacie Štěpán Šec právě před sedmdesáti pěti lety 1. dubna 1936. I když to bylo na apríla, apríl to nebyl a toto datum je pro mě důvodem, abych za vydatné pomoci „naší paní lékárnice Zuzany“ vám přiblížil ve stručnosti děje, které jsou s tímto fenoménem spojeny.

Samozřejmě, že naši pozornost budeme z osob věnovat nejdříve jejímu zakladateli.

Štěpán Šec se narodil 16. června 1889 v Zábřezí v rodině rolníka. Obecnou školu vychodil v Troríně, pak následovala studia na gymnáziu ve Dvoře Králové, které ukončil v sextě. V té době už měl o svém dalším putování životem jasné představy. Chtěl být lékárníkem, a proto také musel splnit v té době stanovené předpoklady, tak jak jsme se o nich v předchozím již zmínili.

Lékárnickou průpravu zahájil v Bělohradě a pokračoval v ní v lékárnách ve Volyni a Velké Bystřici. Tříletou učební dobu ukončil úspěšným složením tyrociální zkoušky 9. září 1913 v Olomouci a mohl nastoupit a také nastoupil bezprostředně k dalšímu studiu na Karlovu univerzitu v Praze. Ovšem čáru přes rozpočet mu v jeho plánech udělal 28. červenec 1914, kdy byla v Rakousko-Uhersku vyhlášena všeobecná mobilizace a vypovězena válka Srbsku jako následek sarajevského atentátu na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželku Sofii roz. Chotkovou. Mobilizace se týkala všech schopných mužů ve věku od 18 do 50 let.

On, tak jako tisíce dalších, musel nastoupit vojenskou službu. Po ročním výcviku narukoval na ruskou frontu a tam se také účastnil bojů u Kovelu, Cholmu a Perezienky. Pomáhal, vzhledem ke své předchozí civilní přípravě, jako samaritán na obvazišti. Později jako kadet aspirant byl přeložen na italskou frontu a zúčastnil se také památné a často vzpomínané bitvy na Piavě.

V posledním roce světové války dostal tříměsíční studijní dovolenou, kterou ukončil v Praze složením magisterské zkoušky a promován byl 16. července 1918. Na závěr války se musel vrátit zpět na italskou frontu.

Po válce působil nějakou dobu v armádě ve vojenských lékárnách, po odchodu do zálohy i jako civilní zaměstnanec a nakonec skončil jako kapitán lékárnictva v záloze.

Po odchodu z armády si vyhlédl jako možné působiště právě Červené Pečky. Zde se mu podařilo, na základě své dřívější známosti z armády, dohodnout s vlastníkem domu čp. 10 Václavem Kadeřábkem, rodákem z nedalekých Hořan, že mu přenechá prostory v přízemí domu dříve sloužící obchodní činnosti, aby zde mohl zřídit lékárnou.

A tak, když žádal o koncesi pro pečeckou lékárnou, mohl svoji způsobilost dokladovat praxí v 15 lékárnách, čímž se jen tak někdo nemohl pochlubit.

Zřízení lékárny, její zařízení, vybavení a prvotní zásobení stálo jistě nemalé prostředky. Proto také počáteční období bylo poznamenáno potížemi, finanční nedostatečností a své zde jistě sehrála i neznalost místních poměrů. Brzy se díky své pružnosti aklimatizoval a vžil se do poměrů malého provincionálního městečka. Obyvatelům místním i z nedalekého okolí sloužil obětavě a nepřetržitě až do roku 1957, kdy odešel do výsluh ve svých 68 letech a následně se odstěhoval do rodného Zábřezí, kde také 11. dubna 1973 zemřel v pozhnaném věku 84 let.

Lékárník Štěpán Šec, tak jak to mohou se mnou potvrdit i další pamětníci, byla figura svérázná, jako by byla vystřižena z Nerudových Malostranských povídek.

Když se zde etabloval, neúprosně se pomalu blížil k Abrahámovinám. Proto je již možné ho v té době označit jako starého mládence. Byl však rozvázný, rozšafný a s lidmi to uměl. Svých zkušeností a dovedností, získaných jak v dobách válečných tak i mírových, uměl dokonale využít. Proto se jeho pověst poměrně rychle šířila a netrvalo dlouho a měl širokou klientelu, která se rekrutovala ze všech vrstev obyvatel.

Za těch více než dvacet let, kdy zářil jako stálice, se zde vystřídali tři praktičtí lékaři. František Dvořák mladší do r. 1941, pak Josef Nepraš a od r. 1942 Stanislav Patočka, který zde skončil ve stejném roce jako náš protagonista. Všichni raději šli žádat o radu a pomoc lékárníka, než obhroublého a mnohdy i vulgárního a později i zakládajícího člena místního JZD, Stanislava Patočku.

Lékárník každého účastně vyslechl, nechal si vylíčit potíže a poté doporučil způsob léčení, které doprovodil potřebnou medicínou, kterou měl již hotovou či ji následně připravil. Míchal masti, bylinné čaje a když bylo třeba, tak i ošetřil různé úrazy.

Bydlel v přízemních místnostech za lékárnou jako sám voják v poli na vartě. Službu držel nepřetržitě i když byl na to jen sám. Pokud ho někdo vzbudil v době nočního klidu, měl možnost jej spatřit v růžové dámské noční košili se slušivým nočním čepcem téže barvy.

Obřadem byla údržba jeho osobního automobilu značky Škoda, který měl zaparkovaný v garážovém přístavku za domem. To s ním vyjel, očistil a zase zajel.

Každé nedělní odpoledne, pokud to bylo možné, se místní vybraná společnost scházela ve skleníku Kaislerova hostince, který byl v rohu vpravo od výčepu. Na schůdcích, vedoucích do výčepu je vítal hostinský František Kaisler. Jeho statná postava, vpředu krytá bílou „vikslajvantovou“ zástěrou, kožené černé holínky, na krku kulatá hlava s mohutným knírem, na hlavě fez s visící bambulkou a v ústech neodmyslitelná pěnovka. Toť obraz toho, jenž byl součástí koloritu obce.

Vybranou společnost tvořili pan doktor, pan lékárník, pan řídící (později ředitel školy) a úzká skupina úspěšných jedinců z řad obchodníků a podnikatelů.

A nyní se zase vraťme k meritu věci.

Tři roky po odchodu Štěpána Šece byl dům, do té doby patřící Kadeřábkově rodině, zkonfiskován roku 1960 podle zákona 88/59Sb. a zapsán novému nabyvateli. Omylem administrativy došlo k tomu, že místo Okresního národního výboru v Kolíně se stal adresátem Obvodní národní výbor pro Prahu 5. Tento krok předběhl chod dějin. O čtyři roky později by byl býval dům jako odumřelý po Václavovi Kadeřábkovi /+1964/ stejně přešel na stát, ale stalo by se to mnohem důstojnějším způsobem.

Až do roku 1960, než nastoupil lékárník Jan Vančura z Kutné Hory, se zde krátkodobě vystřídala v záskoku celá řada osob, nejdéle však doktorka přírodních věd a magistra farmacie Zdeňka Zemanová /1910-1997/ z Kutné Hory. Jan Vančura /1916-1994/, magistr farmacie, zde sloužil plných 23 let, od roku 1980 jako důchodce, až do konce r. 1982. První čtyři měsíce roku 1983 zde opět pohostinsky vystupovala Z. Zemanová, kterou v květnu téhož roku vystřídala doktorka farmacie Zuzana Dvořáková.

Ta zde působila až do června 1985, kdy odešla na mateřskou dovolenou. Po dobu její nepřítomnosti ji zastupovala důchodkyně ze Sedlce u K. Hory magistra farmacie Vlasta Štrausová.

Zuzana Dvořáková se vrátila na místo činu na podzim 1989.

Po zjednání nápravy pak byl dům v r. 1993 převeden z rozhodnutí finančního odboru ONV v Kolíně na Nemocnici Kolín s tím, že jeho uživatelem byla Lékárenská služba Kolín.

A poslední změna nastala v roce 1999, kdy se nabyvateli domu čp. 10 stali doktoři farmacie Zuzana a Jaroslav Dvořákoví.

Nikdo si nedovede představit lékárnou bez rozvázné a obětavé Blanky Procházkové, zdejší rodačky, stálé laborantky od roku 1990. Je stejného kalibru jako byl Štěpán Šec. A to je ta největší poklona, jakou jí můžeme my pamětníci zašlých časů složit, a doufám, že i mladší generace má dost důvodů se k nám připojit.

A co je nutné nakonec připomenout a zdůraznit, že se vlastníkům domu podařilo za značných finančních obětí a téměř ve vzpomínaný výroční den dokončit ozdravnou kúru objektu, který si ji vyžadoval již dlouhé desítky let. Vždyť dům v této patrové podobě je zde dvě stě let a nová fasáda kopíruje tu, kterou objekt dostal před zhruba sto lety. Současně s celkovou opravou došlo i na restaurování secesního mobiliáře v oficíně, který pochází z přelomu 19. a 20. století.

Možno konstatovat, že tato vzkříšená část památkově chráněné zóny obec zkrášluje a plní funkci kulturního a společenského centra našeho městyse.

Ing. Heřman Kraml

Myslivost

Dlouhá zima nevyprázdnila jen sklady soli silničářů, ale také zásobárny myslivců, vyrážejících do svých revírů přikrmovat zvěř. Ta by bez jejich pomoci dlouhou zimu nejspíš nepřežila. Myslivci tráví nemálo času obcházením, objížděním revírů a přikrmováním. A to už jsme obilí museli dokupovat. Kupujeme zvěři čistý ječmen, a že nás to stálo nemalé peníze, snad nemusím ani připomínat. Jenže právě tento přístup, kdy se členové sdružení starají o zvěř po celý rok, dává poznat, kdo je myslivec tělem i duší. Uznávám ty opravdové myslivce, kteří se o zvěř starají po celý rok. Zbytek jsou jen stfelci, protože je zvěř zajímá jen v době honů, které loňský rok prakticky nebyly. Dokrmování zvěře je nutností, přirozená potrava byla řadu dní ukryta pod ledovou krustou, která je pro zvěř neprožravatelnou překážkou. Vyhledovělá zvěř v zimě požívá i to, co by za normálních podmínek minula bez povšimnutí. Ohryzané keře a stromky v přírodě nejlépe vypovídají o nouzi, ovládající živočišnou říši polí a lesů. Přikrmování má obrovský význam pro početní stavy. Hladová zvěř nemůže mít dostatečně silné potomstvo. Pokud jí dáme potravu, aby zimu v pořádku přežila, odvděčí se zdravými a silnými mláďaty. Cesta do revíru, kde myslivci týdně zásobují bezpočet míst pro krmení, není

snadná. Vše zajišťují vlastními auty nebo traktory. Už několikrát bylo třeba vyjet s traktorem a vytáhnout myslivce, když při cestě do revíru autem někde zapadli. Proto většinou jezdí ti, kteří mají terénní auta a mají větší šanci, že nezapadnou. Přikrmování zvěře ale má i odvrácené stránky. Zvěř, která se stahuje ke krmelcům, se stává snadnou kořistí dravců a škodné.

Vyzýváme návštěvníky lesů, luk, polí a sadů, aby se v nadcházející době chovali mimořádně ohleduplně a dodržovali v těchto lokalitách klid. Právě v jarních měsících vrcholí období kladení mláďat. Dále žádáme motorkáře a jezdce na čtyřkolkách o shovívavost k přírodě a zvěři. Čtyřkolky jsou doslova pohromou pro volně žijící zvěř a jejich mláďata. Jezdci se po okolí obcí velice často pohybují mimo značené cesty, čímž samozřejmě porušují zákon. Obrana je velice složitá, pokud se podaří zjistit poznávací značku takového čtyřkolky nebo motorky, budeme nuceni toto hlásit na policii. Nebezpečí tyto stroje představují nejen v tom, že zvěř ruší, ale především tím, že mláďata mnohdy končí pod koly rychlých čtyřkolek a motorek, kterým nemohou uniknout. Myslivci současně upozorňují na nutnost mít svého pejska při procházce přírodou pod kontrolou tak, aby nenaháněl například srnčí zvěř. Bezohledné rušení zvěře a volné pobíhání psů je v tomto období pro zvěř velmi škodlivé. Ohroženy nejsou jenom dospělé matky, ale zejména mláďatům hrozí bezprostřední nebezpečí zadávením. Psi dále ruší na zemi hnízdící ptáky, kterým se častěji opouštěním hnízda snižuje líhnivost snůšky či hnízdo zcela opouštějí.

Dále radíme, jak se zachovat při nálezů opuštěného mláděte. Pokud někdo nalezne opuštěné mládě na louce, v sadě či v blízkosti lesa, je nutno jej ponechat na původním místě a co nejdříve nejkratší cestou se vzdálit od tohoto místa, aby nezanechal pachovou stopu v blízkosti mláděte. Pokud bychom se mláďat dotýkali, můžeme je svým chováním odsoudit na smrt, protože je matka již nemusí přijmout". Velkým nebezpečím je pro zvěř také velkozáběrová zemědělská mechanizace tažená silnými a rychlými traktory. Tyto stroje nejčastěji ohrožují a masakrují zajíce a srnčí zvěř, kteří se pohybují po polích a nemají téměř žádnou šanci strojům včas uniknout. Proto žádáme zemědělce, aby v době senosečí na loukách a při pracích na polích věnovali tomuto problému velkou pozornost.

No a co se dělo v našem MS „OBORA“ od začátku tohoto roku? Mimo vlastní práci se starostí o zvěř naše sdružení uspořádalo v měsíci lednu již tradiční „Myslivecký ples“ za velké účasti a spokojenosti návštěvníků. V měsíci únoru proběhla „Výroční členská schůze“, na které jsme zhodnotili naši práci v minulém roce a odsouhlasili plán na rok letošní. Na závěr této schůze byly provedeny volby nového výboru mysliveckého sdružení na další období.

BP

Ž knihovny

Zpráva skoro jediná, zato ale úžasná. Od 31. 1. 2011 je v oddělení pro děti nový počítač!!! Děkuji tímto všem, kteří se o to zasloužili. Jmenovitě panu Kopeckému, který nasadil takové tempo, že jsem málem nestihla pod tento počítač pořídit stolek.

Doufám milí mladí čtenáři, že vaše kroky opět zamíří směr knihovna a nebude to jen kvůli počítači. Čekají zde na vás totiž samé pěkné knížky.

Ještě bych chtěla upozornit čtenáře, kteří nemají zaplacené příspěvky na rok 2011, aby tak učinili co nejdříve. Výše příspěvků je stejná jako v loňském roce.

A ještě jedno důležité upozornění pro dětské čtenáře. Je opět vyhlášena anketa o nejlepší knihu vydanou v roce 2010.

Kdo se chce zúčastnit, vyzvedne si v naší knihovně anketní lístek, který vyplní a odevzdá nejdéle do 10. 3. 2011. Ve středu 13. 4. 2011 pak pojedeme opět do Prahy do Památníku národního písemnictví na slavnostní vyhlášení.

Skončila soutěž v malování, odměny budou rozdány během března a obrázky budou vystaveny v knihovně.

M. Hurtová

ŠIPKAŘI

Sezóna velkých očekávání 2

Letošní sezóna se nám přehoupala do své druhé poloviny.

A – tým: Situace se od minulého článku rapidně změnila. Po rozpačité první třetině soutěže (8 zápasů – 3 výhry, 5 proher) jsme do druhé vstoupili tou správnou nohou. Další porce osmi zápasů se nám podařila náramně. Postupně jsme získali skalpy nejlepších týmů soutěže. Obzvláště výhra nad vedoucím týmem soutěže, ATK Kounice, který do té doby neztratil ani jeden bod, nás hodně povzbudila do dalších bojů. Nejen že se nám po šesti výhrách a dvou remízách podařilo uniknout z bojů o udržení, ale dokonce můžeme opět snít sen o předních příčkách.

1. Semtex Poděbrady	16	13	1	2	184	:	104	27
2. No Stress Kutná Hora	17	13	0	4	207	:	99	26
3. ATK bar Kounice	16	13	0	3	193	:	95	26
4. U Spartana Poděbrady	16	12	2	2	160	:	128	26
5. Úplně jiný šipkaři Červené Pečky	16	9	2	5	171	:	117	20
6. Poděbradka Poděbrady	16	10	0	6	150	:	138	20

B – tým: I náš druhý tým si v další části soutěže udržel svoji výkonnost a drží si druhou postupovou příčku s náskokem čtyř bodů na třetího.

1. Jiskra Zruč nad Sázavou	16	14	1	1	194	:	94	29
2. Úplně jiný šipkaři Červené Pečky B	16	12	1	3	176	:	112	25
3. Slavoj Vrdy B	16	10	1	5	149	:	139	21

C – tým: Největší radost nám ale udělali mládežníci z céčka. Chlapci sice smolně prohráli poslední zápas loňského roku, ale letošní čtyři výhry jim zajistily historický postup do druhé ligy. Teď už jen třešničku na dortu v podobě prvního místa. Gratulujeme a držíme palce.

D – tým: I náš dívčí tým nám v rámci možností dělá radost. A nebyť prohraného zápasu s posledním týmem, který získal jediné dva body právě s děvčaty, mohly holky při vyrovnanosti soutěže pomýšlet i na vyšší příčky.

1. Úplně jiný šipkaři Červené Pečky C	11	10	0	1	123	:	75	20
2. CéDé Kánin	10	8	0	2	111	:	69	16
3. Asfaltáci Nebovidy	10	5	0	5	96	:	84	10
4. Střelky Veltruby Kudlanky	10	4	2	4	90	:	90	10
5. Týnečtí Bulls	10	5	0	5	87	:	93	10
6. Tipsport-Bar U dvou bláznů Vrdy	10	4	1	5	84	:	96	9
7. Úplně jiný šipkaři Červené Pečky D	10	2	1	7	75	:	105	5
8. Savci Dobřeň B	11	1	0	10	72	:	126	2

Také byly v únoru zahájeny další soutěže. Odstartovala ligová soutěž dvojic a 7. března odstartoval další ročník seriálu turnajů MEGA TOUR 2011. Hrací den je každé úterý od 18:30 v hospodě na hřišti. Tímto zveme každého, kdo si chce s námi zahrát šipky.

Radek Šťastný

Seriál na pokračování
Historie šipek díl 1.

Pravěk

Historie šipek sahá až k době, kdy se po naší zemi proháněla dnes již vyhynulá zvířata. Jistě si všichni pamatujete z dob svého dětství ilustrace (např. Burianovy) v knihách o dávných dobách (spisovatelé Augusta nebo Štorch). Na těchto obrazech je vidět (a je to podloženo vědeckým výzkumem a vykopávkami) jak naši předkové loví (např. jelena, mamuta či jiné) pomocí oštěpů. A tady bychom měli udělat první zastávku na naší šipkové cestě časem. Možná že to je jen odbočka, ale nikdo nám nevymluví, že tehdy se zrodil předchůdce dnešních moderních sportovních náčiní, tedy oštěp (Železný, Zátoková,...).

Přestože nejstarší oštěpy, nalezeny v německém Schöningenu, jsou staré jen asi 400.000 let, americký antropolog R. C. Kelly se domnívá, že oštěp lidé používají už milion let. No a oštěp je vlastně (při troše dobré vůle) taková větší šipka. Původ šipek je opravdu odvozen od oštěpů, kuší či luků. Sice má tělo dřevěné a ne z wolframu a hroty nejsou z plastu, ale z kamene. Letky nevidno. Nyní si dovoluji udělat odbočku k pravidlům šipkového sportu.

- V pravidlech softů (UŠO) je určena pouze minimální délka a maximální hmotnost šipky (musí být delší než 60 mm a mít hmotnost maximálně 20 g).
- V pravidlech steelů (ČŠO) je totéž (jen šipka může mít 50 g). Navíc je určena maximální délka šipky na 12" (30,48 cm).

Radek Šťastný

ZPRÁVY Z FOTBALU

Stejně jako v loňském roce i letos pořádá náš oddíl tři zimní turnaje. Jeden pro A-tým, další pak pro B-tým a dorost. Áčko má turnajové zápasy již za sebou a v konkurenci pěti dalších týmů skončil celkově druhý, když v posledním zápase o celkové prvenství podlehl Zásmukám.

Tabulka turnaje

1. Sokol Zásmuky	5	3	2	0	15:06	11
2. FK Červené Pečky	5	2	2	1	17:12	8
3. Viktoria Radim	5	2	2	1	11:09	8
4. Polaban Nymburk	5	2	1	2	12:13	7
5. FC Bílé Podolí	5	1	1	3	11:20	4
6. Bohemia Poděbrady	5	1	0	4	10:16	3

Aktuální program a výsledky turnajů najdete na webových stránkách www.cervene-pecky.webnode.cz.

Start jarních kol v okrese je naplánován na poslední březnový víkend, áčko v kraji začíná již 12. 3. domácím zápasem s Uhlířskými Janovicemi. Oproti podzimu došlo ke změně hracích dnů. V jarní části bude A-tým hrát své domácí zápasy v sobotu a B-tým v neděli. Hrací dny ostatních týmů zůstávají nezměněny (žáci – sobota dopoledne, dorost – neděle dopoledne, příprava – pondělí odpoledne).

Závěrem bych chtěl všechny pozvat na maškarní karneval, který se koná 19.3.2011 v sokolovně.

Pavel Pospíšil

Oznámení občanům:

Svoz biologického odpadu bude zahájen 1.4.2011 opět v pravidelném čtrnáctidenním cyklu.